

CONSTANTIN STANCU

**CEASURILE VECHI BAT MEREU ORA UNU
(ADRIAN BOTEZ ȘI LITERATURA EXILULUI ÎN
PATRIA SA, LIMBA ROMÂNĂ)**

**Colecția „SCRIB”
OCTOMBRIE, 2011**

I. ...CUVINTELE...

1. SCURT DIALOG ÎNTRE SCRITORI

CONSTANTIN STANCU ÎNTREABĂ ȘI ADRIAN BOTEZ RĂSPUNDE

1. CS: De-a lungul vieții, ce ați considerat că vă lipsește cel mai mult?

A.B.: Sănătatea și mintea. Acum, minte parcă mi-a mai dat Cel de Sus...iar sănătate...e cam târziu...

2. CS: Ce ați învățat de la adversarii sau dușmanii dumneavoastră?

A.B.: Că mi-e mai bine cu ei decât fără ei...dacă vreau să simt că trăiesc...

3. CS: O întrebare clasică: ce înseamnă dragostea pentru dumneavoastră, la modul practic, de zi cu zi?

A.B. : Singura șansă de a nu înnebuni...în mijlocul acestei lumi deja nebune!

4. CS: Care sunt cărțile pe care le preferați și de ce le preferați pe acestea și nu altele?

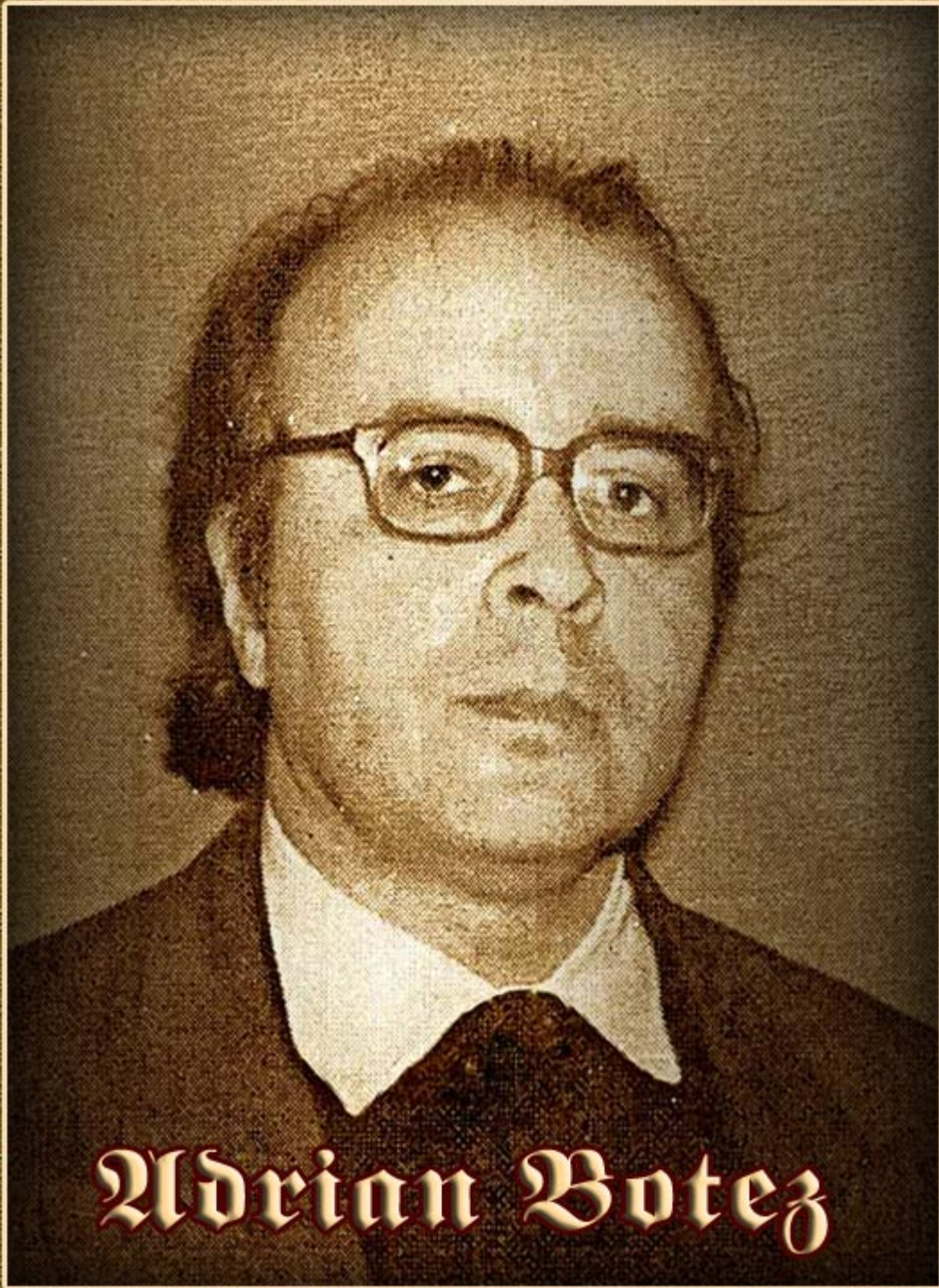
A.B. : Pe cele vechi...ale oamenilor vechi, adică ale oamenilor cu crezuri, iar nu doar...în-crezuți. Sunt mult mai înțelepte decât cele noi, ale oamenilor noi - și am garanția că, citindu-le și recitându-le, nu pierd timpul, și așa scurt, al vieții date mie, ca sfânt dar, de Dumnezeu.

5. CS: Care este locul în care vă simțiți cel mai bine?

A.B. : În toată Lumea Lui Dumnezeu, dar, firește, în primul rând, în Grădina Lui Dumnezeu/Grădina Maicii Domnului...Pe lângă mănăstiri, mai mult decât pe lângă vile și blocuri...În camera mea strâmtă, mai mult decât în palatele orișicui...Doar în MUNȚI-PALATELE LUI DUMNEZEU, mă simt eu însumi...

6. CS: Ce înseamnă pentru dumneata gândul acesta: acum?

R: Din păcate, din ce în ce mai mult... – cu un amendament: simt, tot mai mult, în „acum”, viforul a „ce va fi”...Și nu mă întristez, ci mă luminez, auzind despre ACUM-ul Lui Dumnezeu...

II. ARGUMENT PENTRU MEMORIE

1. ADRIAN BOTEZ: AMPRENTA SPIRITULUI

(Fragment din cartea *SPIRIT ȘI LOGOS ÎN POEZIA EMINESCIANĂ*)

În illo tempore al românilor, domnește Eminescu. Christosul românilor este Eminescu¹.

Eminescu și Christos au în comun faptul că sunt recunoscuți reali tocmai când sunt considerați în anistoria arheilor. Normele morale ale lui Christos sunt percepute ca singurele desăvârșite în orice zonă a temporalității umane. La fel, Eminescu este perceput ca lumină a supremei purități și demnități, a (re) învierii românești, indiferent față de vreo circumscriere temporală².

Cu cât este cunoscut mai profund Spiritul-Christos, cu atât sunt cunoscute mai esențial iubirea, adevărul, binele, frumosul. Cu cât este cunoscut mai profund Spiritul-Eminescu, cu atât sunt mai exact cunoscute esențele semnificative (metafizice) “om” și “român”.

*Amprenta Spiritului eminescian este mai puternică decât oricare forță, în modelarea și recunoașterea adevăratului spirit românesc, profund. Nu trebuie considerat că “spiritul românesc” l-a conformat, prin acțiune exclusivă, pe Eminescu: ci Eminescu a descoperit, prin forța clarviziunii sale și a decantat, din **Logos-ul sintetic***, exact ceea ce sunt dimensiunile **Logos-ului specific*** (creator și ordonator) românesc. Eminescu a ales, a adunat și a topit împreună, a “copt” (în sens alchimic) plămada-spirit ce s-a numit și se numește acum “spiritul românesc”. El a intuit, a scormonit, a extras din unghere de nebănuț, a cântărit și a potrivit forțe spirituale (anistorice) care, datorită lui, s-au conjugat, s-au armonizat - și astfel, s-a alcătuit, prin Eminescu. Logos-ul românesc*.*

*Eminescu, aperceptiv și intuitiv totodată, intră în stare de revelație a ființei sale - **intrând în comuniune cu fondul spiritului arhaic al acestor pământuri**. Hiperboreean, dacic și cristic, în același timp - Spiritul-Eminescu, **spunând**, adică intrând în starea de Logos, creator și ordonator, se spune pe sine, pentru a re-crea lumea conform viziunilor din adâncuri, din anistorie.*

2. CONSTANTIN STANCU: Glasul divin (Fragment din romanul *PE MASA DE OPERAȚIE*)

Poeții așteaptă glasul divin, ceva ca un fulger, sau ca o furtună dar chiar dacă toate vin, în final glasul e altfel de cum cred ei, e mereu altfel, mi-a spus un preot, un fel de susur blând și subțire care a trecut pe lângă peștera în care s-au închis și au vrut să moară fără să-și mărturisească toate poemele...

¹ -Ioan Slavici, *Amintiri*, Minerva, Buc., 1983, p. 86:”...el se înduioșă și era răpus de dorința de a lua asupra sa durerile tuturor oamenilor și a da tot ceea ce avea ca să ferească pe toată lumea”.

² -Idem, p. 33:”Disprețul lui față cu unii era manifestarea iubirii lui către toți” și p. 29:”Eminescu nu era în stare să mintă, să trecă cu vederea reaua-credință a altora(...)”. Iar la p. 99:”Doi dușmani primejdioși avem în fața noastră, zicea Eminescu: **răutatea și prostia omenească** (s.n.). **În luptă cu acești dușmani n-avem să discutăm, ci să lucrăm și să mergem înainte.**”(s.n.).

* A se consulta *Addenda*, p. 362.

III. VIAȚA CA UN DAR DE LA DUMNEZEU, SCURTĂ BIOGRAFIE DE SCRITOR

CURRICULUM VITAE

ADRIAN BOTEZ

Născut pe 10 noiembrie 1955, la Gura Humorului, județul Suceava.

Tatăl: **IOAN** – lt. colonel de aviație, în Flotila Gărzii Regale; tatăl este descendent (stră-stră-stră-nepot), pe linie maternă, din “*martirul Bucovinei*” – **GRIGORIE GHICA al III-lea VOIEVOD**, domnitor al Moldovei (1764-1767 și 1774-1777) și al Munteniei (1768-1769); asasinat de turci, prin strangulare, apoi decapitat, la Beilic (casa de găzduire a emisarilor turci trecători prin Iași), pe 1 octombrie 1777, pentru că “*a protestat vehement împotriva cedării Bucovinei către Imperiul Habsburgic. Iritați de protestele domnitorului, austrieicii au cerut turcilor să-l înlăture. Este înmormântat la biserica Sfântul Spiridon din Iași.*”

Mama: **ADRIANA** - funcționară PTTR; mama, pe linie maternă, se trage (ca stră-stră-nepoată) din oameni ai Bisericii Ortodoxe Române și din cel mai important pictor bisericesc din România veacului al XIX-lea, **EPAMINONDA BUCEVSCI / BUCESCU** (bunul prieten bucovinean al lui **MIHAI EMINESCU**), iar prin alianță (după cumnată), se înrudește cu familia **PORUMBESCU**, din Stupca (familie care a dat **un alt martir bucovinean, pentru românism: pe CIPRIAN PORUMBESCU**).

Școala primară (1962-1966) o urmează în orașul natal, cu învățătoarea **ELENA BUȚINCU** (prima lui “maestră”, care-i recunoaște “*lui Nichipercea*” de Botez meritul unor compuneri insolite și cam stranii, în conținut... - aspră, dar cu minunat har de **APOSTOL AL ȘCOLII ROMÂNEȘTI**, în acei ani de stalinism sadea... - **Dumnezeu s-o ierte și să-i odihnească vocea ei de leoaică!**). Tot în Gura Humorului a făcut și gimnaziul (1966-1970).

Urmează examenul de intrare la liceu...: una dintre profesoarele din comisia examinatoare (ulterior, profesoara sa de Română, pentru un an...apoi, a plecat la ceruri!), doamna **CRAINIC**, îl remarcă pentru imaginația debordantă, cu care “catindatul” își completa...cunoștințele și răspunsurile, despre romanul sadovenian...

Liceul (1970-1974).

Absolvent, cu bacalaureat, al Liceului Teoretic din Gura Humorului – 1974.

Aici, la acest liceu, devine colaboratorul (din 1972), apoi, din 1973, redactorul-șef al revistei liceului: **NĂZUINȚE** – unde își face debutul (absolut!) și ca poet, dar și ca eseist și critic literar... (la **Poșta redacției!**). Maeștrii săi, la acest nivel, sunt profesorul de Latina, **NICOLAE POPESCU**, și profesoara de Română, **ELEONORA MURARIU**, care-l stimulează și încurajează (ambii...) în gândul de a “da” la Filologie...**Fatală greșeală a “lumiștilor conspiratori”**(...constată Adrian Botez, abia azi!)

Absolvent al Facultății de Filologie (secția română-franceză) a Universității “**Al.I.Cuza**” – Iași – 1978. Maestrul de aici: prof. univ. dr. **DUMITRU IRIMIA** (mentor încă din primul semestru al primului an de facultate al lui A. B.! – stimulându-l strașnic spre arta subtilă a hermeneuticii...).

Este repartizat guvernamental, în 1978, la **Liceul Agroindustrial** din Adjud (azi, **Colegiul Tehnic „Gh. Balș”**). Din 1978, devine membru al Cenaclului Casei de Cultură din Adjud – **LUMINA**. În 1979, când dl **TITUS VÂJEU** vine la Adjud, pentru a-i „televiza” pe scriitorii Adjudului, și răsfoiește, pentru eventuală cenzură, caietele cu poezii ale proaspătului profesor Adrian Botez, se îngrozește, pur și simplu: „*Păi, mata scrii numai despre hristoși și serafimi! Nu se poate, dom'le! Altceva nu ai?*”

Nu. Altceva nu avea Adrian Botez. Încăpățânat și al dracului, bucovineanul!

...Și, decât să fie publicat conform „tipicului” compromisului politic de atunci, **ADRIAN BOTEZ A PREFERAT SĂ AȘTEPTE DEBUTUL (POETIC)...19 ANI (ADICĂ, PÂNĂ ÎN 1998)!!!**

...Între timp, își ia toate gradele didactice: definitivat (1981), gradul al II-lea (1986) și gradul I (1992). Este și anul în care se înscrie, în paralel cu gradul I, la examenul de doctorat.

Doctor în științe filologice - cu lucrarea **Spirit și Logos, în poezia eminesciană** (coord. științific: prof. univ. dr. **DUMITRU IRIMIA**, de la Univ. “Al.I.Cuza”-Iași). – “proclamat” pe 14 februarie 1997, la Universitatea “Al. I. Cuza”-Iași, amfiteatrul III-12. Membrii comisiei de examinare și acordare a titlului de “doctor în științe filologice” sunt de la Universitățile din București, Cluj-Napoca, Timișoara și Iași.

Între 1997 și 2001 – are un ultim maestru spiritual: **VICTOR OPRESCU**, secretarul Societății Antropozofice din România - cel care-l inițiază în rozicrucianismul antropozofic steinerian.

Actualmente, A.B. este profesor de Română, la **Colegiul Tehnic “Gheorghe Balș”-Adjud.**

Adresa e-mail: adrian_botez_senior@yahoo.com

RECAPITULĂM...și continuăm:

Debut absolut (cu poezie și eseu/critică) : în 1972, la revista *Năzuințe*” (căreia i-a fost și redactor-șef), a Liceului Teoretic din Gura Humorului.

Debut (cu poezie) în revistă culturală consacrată: 1988, revista *Steaua*-Cluj.

Debut (cu eseu) în revistă culturală consacrată : 1985, în revista *Collegium*-Iași, Buletin al Societății de Științe Filologice din România.

În 1999, **fondează** și devine **redactor coordonator** al revistei bianuale *CONTRAATAC - revistă de educație, cultură, literatură și atitudine, pentru elevi și profesori - îndreptată împotriva prostului-gust, imposturii și agresiunii imoral-antiartistice* – din Adjud.

Ediție on-line (în colaborare cu revistele ARP): *Contraatac – revistă de cultură și de atitudine creștină*: <http://revistacontraatac.wordpress.com>

Activitate publicistică:

-în colectivul redacțional al revistei *Scara*-București, redactor la revistele culturale și de atitudine: *Ardealul literar*-Deva, *Crezul nostru*-Bacău, *Salonul literar*-Focșani, *Negru pe alb*-Odobesti, *Confluente*-Adjud; redactor-colaborator la revistele online *STARPRESS – Canada* și *MIORIȚA-Sacramento-California-SUA*.

-A publicat în și colaborează (regulat sau sporadic) la revistele și ziarele: *Observator* – München (**Germania**), *Steaua*-Cluj, *Cetatea culturală*-Cluj, *Citadela*-Satu Mare, *Zodii în cumpănă*-Oradea, *Nova Provincia Corvina*-Hunedoara, *Vatra veche*-Târgu Mureș, *Viața Românească*-București, *Luceafărul*-București, *Dimândarea*-București, *Deșteptarea aromânilor*-București, *Permanențe*-București, *Rost*-București, *Origini*-București, *Cotidianul*-București, *Collegium*-Iași, *Poezia*-Iași, *Porto Franco*-Galați, *Plumb*-Bacău, *Credința Ortodoxă*-Bacău, *Fereastra*-Mizil, *Pro-Saeculum*-Focșani, *Oglinda literară*-Focșani etc. – precum și la revistele electronice ARP-Artur Silvestri: *Neamul Românesc*, *Ecoul*, *Epoca*, *Luceafărul Românesc*, *Dacologica*, *Studii etnoistorice*, *Monitor cultural*, *Arhiva românească*, *Tânărul scriitor*, *Scriitori români contemporani*, *Universul cărților*, *Boabe de grâu*, *Soarele* - dar și la *Slova Creștină*, *Napocanews*, *Noi, dacii*, *Agero*-Stuttgart (**Germania**), *Noi, nu* (**Australia**), *Clipa*-California (**SUA**), *Miorița* (**Sacramento-California/SUA**), *STARPRESS-Vâlcea Turism-Canada* etc.

VOLUME DE VERSURI:

1-*Jurnal din marea temniță interioară* (Axa-Botoșani, 1998);

2-*Rog inorog* (Salonul literar-Focșani, 1998);

3-*Povestea unui colecționar de audiențe* (Corgal Press-Bacău, 2003);

4- *Epopeea Atlantică* (Corgal Press-Bacău, 2003);

5- *Eu, barbarul* (Casa Scriitorilor-Bacău, 2005);

6- *Crezuri creștine - 70 de sonete cruciate; Van Gogh – perioada Borinage (tumorile artei)*, Casa Scriitorilor, Bacău, 2005.

- 7-*Nu mai ridicăți din umeri!* (Ed. Rafet, Rm. Sărat, 2007);
8-*În contra demenței de astăzi în cultura română* (Ed. ProPlumb, Bacău, 2008);
9-*Aici – la-nvălnirea tuturor câinilor*, Ed. Rafet, Rm. Sărat, 2009.

PREZENȚĂ în antologia bilingvă (română-franceză) *În căutarea îngerului – En quête de l'ange*, din creația poezilor vrânceni, selecție de prof. VALERIU ANGHEL, Pallas, Focșani, 2006 – trad. prof. C. FROSIN. Prezență în antologia engleză a prof. Dan Brudașcu: *Voices of contemporary Romanian poets – selection and English version by Dan Brudașcu*, Sedan Publishing House-Cluj, 2007. Inclus în *Antologia sonetului românesc*, de Radu Cârneli - vol. al III-lea. Inclus în toate cele trei volume ale trilogiei *Cartea întâlnirilor*, de Eugen Evu.

PROZĂ:

Basme- pentru copii, pentru oameni mari și pentru foarte mari oameni (Corgal Press-Bacău, 2004).

CRITICĂ/HERMENEUTICĂ:

- 1- *Prigoniții cavaleri ai Mielului - despre poezia cultă aromânească* (Ed. Dimândarea părintească, Buc., 2000);
- 2- *Spirit și Logos, în poezia eminesciană - pentru o nouă hermeneutică, aplicată asupra textului eminescian* (Ed. Rafet, Rm. Sărat, 2005);
- 3-*Loja Iohanică Românească – ION Creangă, ION Luca Caragiale, IOAN Slavici - pentru o nouă hermeneutică, aplicată asupra textelor lui Ion Creangă, Ion Luca Caragiale și Ioan Slavici* (Ed. Rafet, Rm. Sărat, 2006) – a obținut Premiul de excelență al Ed. RAFET, pentru 2006;
- 4-*Cei Trei Magi ai prozei românești (Mihail Sadoveanu, Liviu Rebreanu, Mircea Eliade) – și Epoca Mihaelică : pentru o nouă hermeneutică, aplicată asupra textelor lui Mihail Sadoveanu, Liviu Rebreanu și Mircea Eliade* (Ed. Rafet, Rm. Sărat, 2007) – a obținut Premiul de excelență al Ed. RAFET, pentru 2007;
- 5- *Opera scrisă a lui Corneliu Zelea Codreanu – între vizionarism și alchimie națională*, Criterion Publishing, București, 2009.

ESEURI:

- 1-*Ruguri – România sub asediu*, Carpathia Press, Buc., 2008 (postfață de dr. Artur Silvestri);
- 2-*Cartea Cruciaților Români*, Ed. Rafet, Rm. Sărat, 2008.

Din 2004, este membru al Uniunii Scriitorilor din România.

Este laureat al Marelui Premiu al Salonului Literar-Dragosloveni - ediția a 26-a, noiembrie 1998.

Premiul U.S.R., pentru POEZIE - pentru anul 2005 (au fost premiate volumele de poezie *Eu, barbarul* și *Crezuri creștine – 70 de sonete cruciate*).

Premiul U.S.R., la CRITICĂ/HERMENEUTICĂ (a fost premiată lucrarea de hermeneutică *Loja Iohanică Românească*), pentru anul 2006.

Nominalizat la Premiile ARP (Asociația Română pentru Patrimoniu), pentru 2007 - prin lucrarea *Loja Iohanică Românească*.

Cetățean de Onoare al municipiului Adjud – 2009.

ESTE PREZENT ÎN:

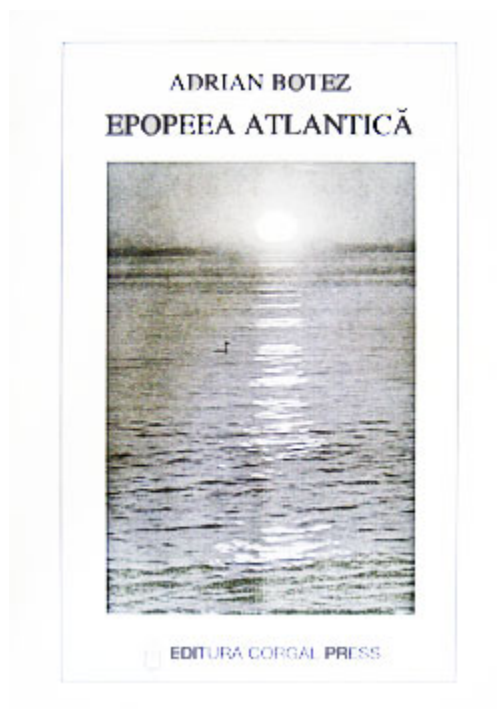
- Vocație și destin - dicționarul personalităților vrâncene*, Ed. Terra, Focșani, 2000, al lui Valeriu Anghel;
- Dicționarul scriitorilor și publiciștilor vrânceni*, al lui Florin Muscalu, Ed. Revista "V", Focșani, 1999;
- Dicționar elementar de scriitori români contemporani* – în revistele electronice ARP;

- Album biobibliografic "OCTAVIAN VOICU" – Creatori din Moldova de Mijloc*, Ed. Casa Scriitorilor, Bacău, 2005;
- Ateneul Scriitorilor* – Ed. Ateneul Scriitorilor, Bacău, 2008;
- Harfele harului - antologie de poezie creștină*, realizată de Eugen Evu și Ion Urdă, Ed. Corvin-Deva, 2007;
- Cuvinte pentru urmași, vol II, Modele și exemple pentru Omul Român*, Carpathia Press, Buc., 2007 – ed. îngrijită de Artur Silvestri;
- Al Cincilea Patriarh*, Intermundus, Buc., 2007- ed. îngrijită de Artur Silvestri;
- Antologie literară*, Valman, Rm. Sărat, 2007, ed. îngrijită de Gh. Neagu.
- Antologia sonetului românesc*, de Radu Cârneli - vol. al III-lea.

Criticul **MIRCEA DINUTZ** îi face **PROFILUL LITERAR**, în revista *Pro-Saeculum*, nr. 3-4, Focșani, mai-iunie 2005 (*Adrian Botez - un cavaler al Graalului*).

Este ales pentru distincția **THE RESEARCH BOARD OF ADVISORS**, este nominalizat ca "**MAN OF YEAR 2005**", pentru merite în cultură și educație – și pentru **THE WORLD MEDAL OF FREEDOM** - de către **THE AMERICAN BIOGRAPHICAL INSTITUT**, Raleigh, North Carolina, U.S.A.

IV. CĂRȚILE LUI ADRIAN BOTEZ (scurte Note literare, lecturi peste Carpați)

1. EPOPEEA DE BOTEZ

O carte puțin obișnuită cititorului, dar și criticului, a propus Adrian Botez pentru cei cu inima la nordul unui sentiment, volumul de versuri *EPOPEEA ATLANTICĂ*, carte apărută la Editura „COR GAL PRESS”, Bacău – 2003. Autorul e sincer chiar de la început și afirmă că în fapt suntem în fața unor *exerciții sistematice de fantezie* despre **adevăr** și o dedică soției sale, dar și *maestrului* Victor Oprescu, poate ființele care i-au fost aproape în aflarea adevărului intim despre ființa sa de om călător printre cuvinte, sisteme, năzuințe, eșecuri, căutări și oglinzi spirituale.

Fiind o încercare de apropiere de adevăr, această carte nu este în sine o carte de poezie, nici de literatură chiar, dar nici nu se dorește a fii o carte de filozofie, ci este o poveste riguroasă despre cele relative și spirituale, dar care rămân prin esența lor ca **sigilii** în timp, dar nu este nici o carte de eseuri, sau de dramă, e chiar o **epopee** cu accente vechi și viziuni noi, o epopee care trimite la Homer privind infinitul albastru al mării cu inima, sau poate la filozofii antici, preocupați de elementele primordiale ale lumii: **cuvântul, aerul, apa, focul, pământul, logosul, sunetul ...**

Cartea e un exercițiu, și e frumos spus, bazat pe valorile spirituale creștine cu nuanțe ale ortodoxiei estice, un exercițiu care apelează și la principiile filozofice, menit să dea o imagine asupra părții **nevăzute** din creație, din lume, din univers, asupra părții nevăzute care a aruncat în istorie omul ca punct de echilibru între lumea văzută și cea nevăzută.

Își asumă Adrian Botez riscul dar și meritul de a aborda ceva care nu este la nivelul normal al cărții, dar care **este** prin faptul că modelează materia, cu puterea cuvântului.

Epopoea debutează cu un preludiu, continuă cu spiritele armonios organizate în ierarhii, precum îngerii care sunt duhuri ajutătoare în creație, apoi cu istoria suprasensibilă, descoperită celor inițiați,

urmată de căderea rasei atlanteene și înălțarea **omului cristic** și un final ușor detașat despre secretele creației, despre talentul creatorului - artist.

De remarcat că în prima ierarhie a spiritelor este **iubirea**, acea legătură care permite desăvârșirea, care duce la un final salvator și din acest punct de vedere Adrian Botez și-a asimilat teologia creștină care pune accentul pe iubire, pe dragoste, acea dragoste care leagă creația de creator și leagă **Trinitatea**, Tatăl – Fiul – Duhul Sfânt pentru a pune în mișcare totul. De reținut că în prima ierarhie sunt cuprinse ordinea, voința, alături de dragoste.

În a doua ierarhie autorul pune pe primul plan **înțelepciunea**, deși aici e puțin în contradicție cu Solomon, care în Proverbe, capitolul al optulea, arată că prima în creație a fost înțelepciunea, personificată printr-o prezență umană, pentru a înțelege puterea de a declanșa eternitatea în univers.

În fapt cartea se impune a fi studiată cu atenție pentru a înțelege, pentru că demersul lui Adrian Botez este unul serios, iar plăcerea lecturii vine din exercițiul spiritual de a trece de barierele normalului și a pătrunde înțelesul.

El chiar utilizează termeni ai limbii vechi, greaca, ca dyanamis, exusia, sau termeni ai credinței, preluați din Biblie ca serafimii, heruvimii, arhangheloi, fii, etc ... pentru ca demersul său în aflarea adevărului revelat lumii prin Iisus să aibă finalitate.

În fapt creștinismul s-a încheat ca fapt de credință preluând înțelepciunea iudaică veche, atrăgând experiența filozofiei antice cu Heraclit, Platon, Plotin, Aristotel, gnosticii, cu exercițiul literar al limbii coine, greaca veche pentru a putea exprima adevărul revelat și a descoperit sensul victoriei prin gândirea practică romană, a încheat esența unei noi civilizații bazate pe omul cristic, trecând de epopeea popoarelor și ajungând la epopeea personală, intimă, chiar, a omului ca etalon în univers.

Cartea începe : „ ...*la început a fost visul ...* „, apelând la dinamica Scripturii care așa începe ..., apoi cu Evanghelia după Ioan care începe la fel, evanghelie care privește din interior experiența cristică, numai că acolo la început a fost **cuvântul**, iar Adrian Botez pune accent pe vis ca început, scriind că „ *diamante se fisurează – pe linia melancoliei: e gata alunecarea luminii scrâșnet ...* „, arătând că eternul creator, Bătrânul Sunetelor nu avea nevoie de nimic pentru a declanșa creația.

Despre dragoste, spiritual privind lucrurile, este „ *IDEEA VIRGINĂ – fără polen – ori albină* „, dragostea care rămâne și care nu poate fi oprită.

Scriind despre heruvimii, despre ordine, autorul lasă versuri care au profunzimea oglinzii din cuvânt:

„ *albesc de har copacii –n munți / arhangheli fac din spade - punți / din vizuini – spre EMPIREU / e alfabet de Dumnezeu // LOGOS DIVIN – PERFECTĂ RIMĂ / spre epopee se înclină / și stelele toate / se –ntorc în INIMA POTIR* „,

Voința arată direcția de la **vis la gândire, la faptă**, treimea ca rânduială în cosmos, logosul care se mișcă, focul, în felul de a fi a celor din vechime, ca viață în mișcare, voința se descoperă:

„ *cea mai aleasă stirpe –a LUMINII – SUNETELE – îmbulzite de / vreme – încearcă să-și rărească – singure / tragice – viețile: mai e mult – însă până la jertfire – n / CUVÂNT /*

Adrian Botez scrie despre înțelepciune : „ *DOMINAȚIA DOMNIEI – KYRIE ELEISON – DOAMNE DOMNITORULE: și a fost seară – și a fost dimineață / încă nu / ziuă* „,

Demersul autorului este unul profund, forțează cuvintele limbii române pentru a ajunge la esența, forjează ideea până ce se întoarce la rădăcina inițială din vechime, nu urmărește fraza vădit intelectuală ci fraza care să pună în mișcare materia, carnea cititorului, care să explodeze în mintea cititorului care dorește să vadă partea mai puțin vizibilă a lumii, să pătrundă epopeea sa, să înțeleagă că a fost creat la început de univers, că păstrează în ființa sa de om **etalonul** prin care se măsoară celelalte lucruri.

„ ... *rană cu rană – răsfoite / scanez – evanghelii de fulger / menirii: BĂRBAT / slujind în cumpănă FEMEIA – și / dinadins – FEMEIE înclinată spre BĂRBATUL / fanatică punte - între complot – și / vecie ...* „, o curgere spre **OMUL CVADRUPLU – HRISTOSUL – EU PRIMORDIAL**.

Adrian Botez a făcut acest exercițiu pentru cititor, punându-i în față alternativa de a accepta că muritor și neputincios fiind, privit așa de pe pământ, poate accede spre veșnicie prin Hristos, dincolo de cele șapte peceți, puterea omului cvadruplu, simbol: leu, taur, om, vultur.

În final Adrian Botez se retrage în moartea cea de toate zilele pentru a avea perspectivă și constată că marele **ARTIST** e Dumnezeu, poet modernist pregătit să moară pentru altul, fără reguli, doar cuvintele care pun în mișcare lumea, formele, aparent într-un amestec natural, dar în supra creației suntem cu toți.

Chiar dacă e o taină și dincolo de ea este rostul a toate, acest exercițiu ar trebui uitat pentru că în fond vine de la un om, ce e doar un **impostor** care a trecut dincolo de cortină, iar cuvintele sale nu pot descrie în fapt miracolul, nu au căutat forma literară perfectă și până la urmă sunt insuficiente, drumul de la cel care stă pe margine universului la omul cristic e un drum prea intim pentru a fi spus cu adevărat în vreun fel anume ...

Exercițiul autorului e unul interesant, el nu pare a da atenție regulilor specifice scrierilor moderne, dar prin intuiție a prins ceva din **viziunile interzise** omului, a prins esența, ca în acea carte misterioasă a creației – *Sepher Yetzirah* – cea mai veche dintre cărțile la care avem acces, de la formarea primelor elemente ale cosmosului, reprezentate prin literele alfabetului iudaic, ce trimiteau la vechile nume ale lui Dumnezeu, până la etapa când celelalte litere din alfabet au dat naștere universului, ca o combinație corectă a acestor litere, în spatele cărora se află elementele primordiale, ce duc la ființele vii, la viață, o epopee voită a actului de creație, metafore care sugerează procesul creației ...

Cartea Epopeea Atlantică e o carte a **misterului**, poate unică în felul ei în literatura română, iar abordarea volumului de către criticul neinițiat e o greșeală, ea transmite un mesaj de la maestru la ucenic și mai departe, dar mesajul e perfectibil în final, cu fiecare generație, inclusiv cu cititorul, și criticul de la tarabă ...

2. ADRIAN BOTEZ: AICI-LA-NTĂLNIREA TUTUROR CĂINILOR ...

„nu sunt mai mare decât un strigăt.../aici – la-ntălnirea tuturor/căinilor – unde nu știi dacă/dacă rămâi cu o veste în plus –ori/cu o viață în minus ...”

Volumul de versuri lansat de Adrian Botez, prolific autor de texte scrise, zise, durute și lăcrimate, autor de poezie, eseu, roman și sfaturi înțelepte cu titlul contradictoriu *AICI – LA-NTĂLNIREA TUTUROR CĂINILOR* este un eveniment cultural marcat de curaj și sinceritate. Editura „**RAFET**”, **Râmnicu -Sărat, 2009** a girat această apariție, iar Primăria municipiului Adjud, unde locuiește autorul, a avut bunăvoința de a ajuta demersul cultural, Primarul ing. Constantin Armencea a înțeles că e nevoie și de o dimensiune spirituală pentru a exista demn în locul unde am fost puși pentru o vreme de Dumnezeu.

Experiența avută de scriitor prin cartea „**Spirit și Logos**” dedicată lui **Eminescu** a modelat scrierile lui Adrian Botez. Curajul angajării sociale, dorul după o Românie spirituală, revolta împotriva celor care invadează și agresează sufletul românesc, tristețea poetului în vremea întâlnirii căinilor sunt teme importante și un câștig, deși uneori acest mod de abordare afectează lirica propriu-zisă, există o revanșă a spiritului care tinde să ajungă la cer.

Poetul își structurează volumul pe mai multe nivele: „*PARANOIA DE SERVICIU*” ; „*AICI – LA-NTĂLNIREA TUTUROR CĂINILOR*”; „*REQUIEM DE PRIMĂVARĂ*” ; „*BOALA POETULUI*” ; „*SONETELE ANONIMULUI*”; „*SFÂNȚA SIHĂSTRIE*”.

Această structură ne relevă tensiune interioară a poetului, revolta împotriva căderii spirituale și culturale a semenilor, dorul după Dumnezeu și eliberarea de sub această tensiune, recunoașterea bolilor spirituale și cele reale cauzate de acestea, necesitatea vindecării spirituale și evadarea în natură și în sfințenia singurătății, evadarea în refuz și în vers picurat de stea.

Autorul este atras de teme complexe, care se exclud dar se și interferează, e atras de social, de natură, de sfințenia necesară, de cuvântul adevărat, de imprecuație, de zicerea curată care să zguduie spiritul românului. De la Caravaggio la sihastru, de la balamuc și negustorii de moarte la Vocea lui Dumnezeu, de la păcat la viziune și managementul morții (!! Mai mult de cât interesant), de la măreție la cădere. De la cântec de mahala la cântarea frumuseții, de la așteptarea schimbării la durerea plecării, de profunzimea gândirii la pomi și oameni sub ploaie, de la Apocalipsis la peisaj cu cărți și vampiri, de la experiența spirituală a morții la șoapta îngerului, la natură ...

Volumul trădează un neliniștit, un spirit în căutarea legii și a certitudinii și refuzul comodității spirituale, volumul e țipătul celui aflat la locul unde se întâlnesc căinii pentru atacul în haită și pentru ciozvărta necesară ..

Când poetul se eliberează de tensiune interioară poezia curge majestuos, clasic fulgerat modern: „*atât de sfânt este pământul acesta – încât/simt dedesubt cărbuni aprinși de Dumnezeu/atâta putere în*

tării – încât/zborul vulturilor întoarce pe dos/zodiile – precum brazda/Plugarul” (ATÂT DE SFÂNT ESTE PĂMÂNTUL ACESTA) .

Alte ori imaginea este penetrantă: „*contururile obiectelor – după ploaie – au/devenit/atât de clare: niște/concluzii – trase de /Dumnezeu” (DUPĂ PLOAIE)*

Ideile importante din viață sunt tratate cu seriozitate: „*în fiecare clipă a vieții tale/trebuie să fii pregătit de moarte/niciodată moartea nu confundă/pe nimeni cu nimeni/niciodată moartea nu ia pe altul –în/locul tău – nici/invers” (DISPUTE PE TEMA MORȚII)*

Vremurile de pe urmă sunt tratate cu adâncimea necesară: în noapte, târziu, oamenii pot privi la televizor, pot face dragoste corect sau sportiv, iar ceilalți se omoară, cordial, între ei, puțini mai murmură la capul celui în nevoie rugăciuni, iar Iisus e pe cruce la capătul vremurilor- e noapte și e târziu... (APOCALIPSIS).

De remarcat faptul că titlurile poemelor sunt scrise cu literă mare, versurile au toate litera mică în orice loc din poem, zicerea e curgere dinspre Dumnezeu spre oameni și mai departe, poemul e unul nesfârșit, scrierea vine dintr-o zonă eternă, marcată de Duh, e zona sfințită de teama de cuvântul rostit ori scris, e zona de impact dintre cer și pământ, însă numele lui Dumnezeu e scris cu literă mare, ca în textele sacre ...

Pădurea pentru poet poate fi catedrală, singurătate în mijlocul naturii e legătură cu veșnicia: „*e o țință în toate și în/fiecare – spre care/zbârnăie săgeata câte unei raze: țințuită astfel/Povestea – Cuvânt după/Cuvânt – se-alcătuieste/Coroana Luminii – deschidere-a/pleoapei de desupra/Privirii de Proaspăt//Unde sunt câinii de-acum?/în Lupul cel Veșnic/întorși/în Vatra Curatului/Cerului - Înalt/Sfatului” (POEM DE ADIO)*

Semnele, metaforele, motivele vin din tradiția veche românească, cuvinte se adună cu energia și puterea lor, temele creștine stau în spatele poemelor, oferă soluția **noii creații**, eliberarea de păcat și de pământul afectat de păcat, mișcarea și dinamica scrierii acceptă canoanele spiritului care e în căutarea certitudinii, a conștiinței eliberate de tirania imediată a vremurilor.

E un fel de patriotism implicit în poeme, un patriotism de bun augur pentru vremurile de negație în care trăim, un patriotism al celui care știe că *pământul acesta numit România* e unul sfânt, deși termenul pare a nu fi la modă, dezechilibrele spirituale ale neamului cheamă ideea ai la-ntâlnirea tuturor câinilor, astfel conceptul poetic are argumentul celui care vrea să trăiască simplu și curat ...

Poemele pun, totodată, în evidență și conceptul poetului - filozof, a sociologul care are doctrina sa de scrib la intersecția locurilor unde se întâlnesc câinii aceia...

După har vine judecata! O știm sau nu o știm ...

„*ciocanul ceasului de la catedrala/catolică – mereu izbește/o singură dată: mereu/”unul” – mereu/UNUL// dar cine mai stă să asculte/astăzi – de/vechile ceasuri?” (NEASCULTAREA)*

3. O NOAPTE ÎNSTELATĂ CU ADRIAN BOTEZ

Un titlu neobișnuit pentru un volum de poezie: *În contra demenței de astăzi în cultura română*, puțin șocant, dar angajat. Volumul este semnat de Adrian Botez și a fost trimis spre **bibliotecă** de Editura „**PROPLUMB**”, – Bacău, 2008.

De obicei astfel de titluri au menirea să pună în lumină un anumit program, o anumită doctrină pe care autorul o lasă să se întrevadă când mulțumește sponsorului unic, Sfinția Sa, preot Dodică Fusariu și prin faptul că tot autorul trimite la un sens mai profund (... și, deci, tot întru sonetismul cruciat ...), sonetul care arde prin cântec rău de contemporan din lume.

Senzația este de luptă, o luptă spirituală care consumă scriitorul și care îl purifică în același timp. Scrisul îl eliberează pe Adrian Botez până la un punct, dar din alt unghi privindu-și sonetele, mesajul lor, îi întăresc convingerile până la epuizare și îl marchează. E o luptă din care nu poate ieși iar, pe de altă parte, caută odihna versului, somnul acela eliberator de păcate, de erori, de ticăloșia lumii în pădurea de iriși a versului.

Cartea are o anumită regie internă, autorul sugerează direcția spirituală pentru cititor și pentru iubitorul de spirit pur, are mai multe părți: **Prolog I**, **Prolog II**, apoi **Sonete pe gânduri cinice**, **Sonete presimțind paradisul**, **Sonetele somnului deștept**, **Sonetele celor fără somn**. Ideologia se vede și ia locul poemului scris în unele locuri, autorul în disperare forțează nota încercând să strige în cetate, pentru că vede, pentru că îl doare. Uneori exagerează, alteori este lucid, apoi dă drumul versului pentru că sonetul este **poezie**, dar totul îndrumă spre refuzul mizeriei din cultură. Pare că artistul român a cedat modei capitalismului deșănțat în ciuda unei tradiții echilibrate și asta îl epuizează pe autor. Metaforele sunt relevante, totul are un început, e realitatea mizeriei înalte, a elitelor care au uitat de unde vin și încotro merg.

Somnul pare metoda de ieșire din vers, e somnul deștept în care au loc revelații, e și lipsa de somn, e și beția spiritului la întâlnirea cu netimpul, e noaptea înstelată care aduce puritate celui care privește infinitul.

Sunt gânduri cinice în sonet, gânduri despre realitatea culturii care s-a eliberat de morala religioasă pentru a se afunda în morala vip-ului de conjunctură, a vip-ului care face orice pentru a ieși în evidență, inclusiv a-și pierde identitatea. Refuzul moralei duhovnicești la intelectual îl macină pe Adrian Botez, mizeria celor care au capacitatea de a se apropia de adevăr, nu o fac, refuză se aventurează în refuz cu lăcomia păcătosului.

„*S-a-asfixiat icoana în dezvățat deochi / Delirul de bacante a năruit biserici / Din dosul de găvane crești sex în loc de ochi / ...*”, - Mocirla de hârtie a crescut peste măsură, veacuri de demență

au afectat lumea, indivizi obscuri care se decorează, snobii de azi și de ieri, un val care afectează cultura, un cutremur al demenței, subliniază Adrian Botez.

În ciclul sonetelor de gânduri în ruină, înțelegem că Dumnezeu a uitat de noi, tigrul e pregătit să sară asupra spiritului curat, iar mâna care a scris va putrezi, înfrânt de viață, refuzul înfrângerilor de tot felul, umilința în fața morții și a lumii, pentru că, în final analfabeții moralei explodează în creierul omului, hidoși, monștri unei descoperiri în noaptea curată a lumii ...

Poetul exclamă: *Nu am avut timp să fiu tânăr*, un înger târziu a furat din viața sa, ceva s-a rupt definitiv în eul său ...

Dar e paradisul aproape, sonetul ca o ființă vie materializată în vers simte paradisul, o liturghie nescârșită descântă o privighetoare, viața e aici, sub semnul inorogului, iar iriși șoptesc a seară ... iar mai sus de brazi un corb își caută cuibul ...

Lumea pare că se echilibrează în prezența lui Hristos:

„*Sfântului Duh – poruncă să rămâie ? / Iar în zenitul sângelui – sihastru / Cenușă de Poet – ori astru ... /*, iar prezența lui Dumnezeu dă pace și liniște, pentru că Divinul primește pe cei care știu să-l caute în vizită, e treapta pe care unii o refuză, dar poetul și-o dorește, face pasul spiritual ...

„*Pornind din cel de mai jos spre Cel de Sus / Jertfind sudori și sânge – răstigniri, / Treptat – Îl simți pe fratele Iisus // Îl simți cum umărul ți-l saltă către firi / Și moartea ți-o preschimbă în nuntiri / ... Acolo sus – tu întru El – rămâneți Miri /* „

Poetul caută mângâierea într-o altfel de stare, într-un alt fel de loc, mai înalt, e un *alin stelar pe rănilor din munți*, apa care ispitește misterele, un argint de îngeri care mijlocește vântul, *adieri din palma lui Iisus*. În spatele sonetelor se zărește o boală fizică și una spirituală, o boală a vremurilor de astăzi, a suferinței, o suferință depășită doar de suferința lui Hristos ...

Sonetele somnului deștept sugerează efortul de a fugi de Piaza Rea și a căuta Binele: „*Duh lihnit de lin lumină / Dă de veste ca să vină / Înger pitit în sulfină / Viața să mi-o știu tot crină* „ ...

În somnul acesta poetul simte prezența divină, o minte deschisă spre minune, spre curăție, o miere de lumină peste răni, un extaz, sau extaze ... cu visteria plină a flori de tei.

În ultimul ciclu, în loc de epilog, sonetele celor fără de somn, dau frâu liber unei beții spirituale, cântul privighetoarei și a poetului, eroii ai culturii care au rezistat vremii în care au scris: Pierre Gringoire sau Camoens, personajul atins de vers, de cântec, risipitor de versuri și parale, când din umeri cresc aripi, Villon - Cerșetor, rămas în picioare în fața lumii, îngenuncheat în fața lui Dumnezeu, singurul care știe cu adevărat prețul, sau costul vieții de artist, plata care o dă cel care cântă și se vrea Mire ... poet al sonetelor care prefac mizeria în fântână ..., metamorfoză necesară pentru cel care se simte rege în creația sa, eliberat de somnul eliberator al omului limitat, obosit de boală și de boli ...

Sonetele sunt acide, versul strâns în rigoarea modelului medieval, sticlește, are o temperatură nefirească, cuvinte grele, dar venind din realitate și versuri limpezi, totul argintat de cultura adevărată a lumii, metaforele care au zguduit veacul pentru a da putere celor care știu lecția, sunt soluții pentru aceste scrieri.

Volumul are pe copertă acel tablou mirific a lui Van Gogh, **Noapte înstelată**, acea noapte care cheamă la somn și nesomn la ură și eliberare, la vârtejul de stele în care se simte Mâna lui Dumnezeu la lucru, o noapte când taina este descoperită, pământul se leagă de cer, pomii ard cu flacără verde, stele sunt mai mari ca de obicei, dealurile ating lumi neștiute, iar pe turla bisericii se sprijină totul, ca să nu se prăbușească ...

Poate că autorul ar trebui să-și cenzureze sentimentul de ură pentru mizeria din cultură, bazat pe ideea din scriptură că mult mai greu e să te păzești pe tine, decât să păzești o cetate, dar poate că noaptea înstelată relevă arhetipului pur al omului:

„*Sărmane Pierre Gringoire – tu ești / Profetul / Trufii spărgând și călărind pe vise ... / Faci semne din văzduh – căci ești Poetul /* „

Cu acest **Poet** se identifică Adrian Botez, o beție a atingerii luminii în noaptea înstelată ...

4. ELEGIA DRAMATICĂ A FACERII

Revolta lui Adrian Botez este una evidentă: *Nu mai ridicați din umeri!*, avertisment hotărât, aproape existențial, după cum putem prinde firul discursului poetic din volumul cu același titlu, ecoul care marchează ochiul și inima cititorului, volum apărut la Editura „RAFET”, – 2007, Râmnicu Sărat.

Autorul dedică volumul soției și copiilor, ca un îndemn venit din partea capului de familie pentru cei apropiați, deși dincolo de acest gând el se adresează și nouă. E poate și un dar pentru cei apropiați.

Gestul acela de a nu accepta realitatea, situația de lângă noi, de a nu accepta că există ceva care ne pândește *după colț* pare să –l intrige pe Adrian Botez. Titlul este unul surprinzător pentru un volum de versuri, dar face parte din forța scrisului pe care și –l asumă scriitorul, care se simte angajat într-o bătălie nevăzută cu incultura, cu ratarea, cu lipsa de reacție la evenimentele lumii pe care persoana modernă o acceptă ca modă uneori, din ignoranță ...

Versul include cultură, idei îndrăznețe, marile fapte care au schimbat vremurile, imaginea eroilor care au marcat epoca lor plutește peste versul arcuit și viguros, undeva la limita dintre poem, eseu, zicere, baladă, zicere cu tâlc. Uneori poetul forțează posibilitatea versului de a mușca până la limitele posibile, aproape până la disoluție, alteori poemul se strânge ca un arici în jurul rimei, sau a formei pentru a se apăra de acidul vremii. Poate poezia se pierde cumva, dar autorul riscă, **este un modernist în stil clasic** care preferă ideea, zicerea deschisă, sinceră, arborescentă, fosforescentă în întunericul culturii în care se naște.

„... luna și soarele – de-or răsări - / tocmai pe umerii voștri – ncordați – să se / cocoate – nu pe moațe, cu chef de scânteie – nou – nouți – și / îmbujorați „...- poetul cheamă la responsabilitate în vreme, fiecare are de dus ceva pe umeri, în fond nu putem fugi din realitatea care ne ține curcubeul în ființă.

Poemul pare trăit de poet care își asumă partea luminoasă, dar și partea întunecată a scrierii, alăturarea cuvintelor este una riguroasă și rece, dar care atrag căldura ideii care sparge sensul: „*Scafandru Cristelniței, Încercarea de a dramatiza lumea, Adevăruri despre sfinți, După –amiază cu vin, Somnul și o vorbă, Apocalipsis cu Antihrist, Pasărea neagră, Catrenele disperării* „

Poemul radiază elegia, balada, doina, alte sonete cruciate ...

Totuși când poetul acceptă jocul poemului ca joc cu sens unic și peisaj cu munte și poiană, atunci Adrian Botez atinge profunzimea sentimentului: „*când îți oprești goana disperată a drumului și te întinzi – otrăvit de toate oboselile lumii – dându- te / prins – într-o cerc uită poiană din / pădure – din toate părțile coboară / spre tine îngeri – sute și mii – și simți că – prin preajmă / trebuie să fie însuși Dumnezeu: prelinsă rouă peste iarbă / ...* „ Pare că liniștea care răsare din iarbă să aducă lumină în sentimentul care marchează inima poetului, un fel de repaus în freamătul scrisului, pentru că autorul este uneori prea frământat de responsabilitatea scrisului său ...

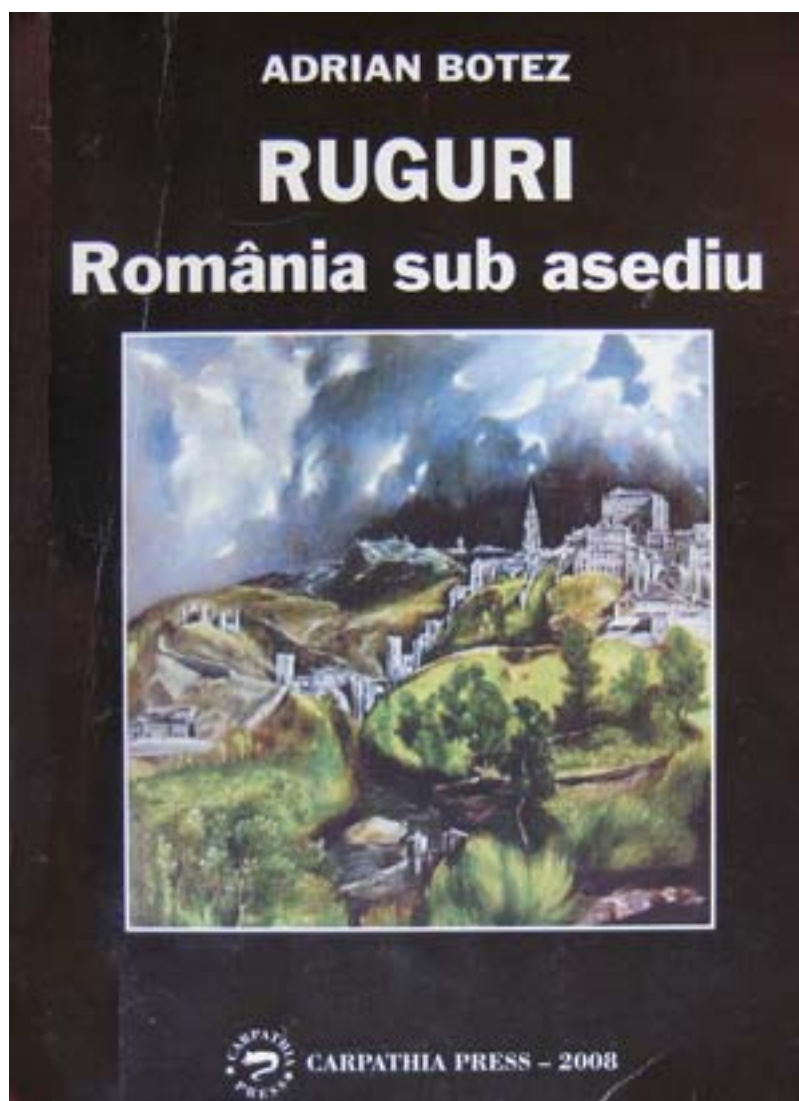
Prezența istoriei, a tărâmului natal, a personajelor trecute, dar prezente prin **mioriță** dă un fel de bucurie nestăpânită : „*la foc de rășini de brad / unde ploie de stele cad / șed în tronuri de stejar / domnii vechi cu trup de jar / ...* Poetul acceptă starea de responsabilitate a poemului până la uitarea de metaforă, vers ce curge din revoltă, provoacă cititorul, se provoacă pe sine, se lasă ros de cuvânt, acceptă paradoxul esențial și imagini rupte din tablouri moderniste și clasice în același timp ...

Dincolo de poezie, Adrian Botez a scris proză, critică literară, eseu, abordează starea hermeneuticii și este prezent în viața cetății, cu foame după cultură și sinceritate ...

Ca să-l parafrăzăm, poetul preferă „*Elegia dramatică a facerii* „ în fiecare zi : „*nu poți urla – când nici nu mai știi deosebi între durere și tăcere – durere și nesimțire – între durere și ignoranță – ori indiferență – între durere și ...* „

Tristetea și dezamăgirea marchează starea: „*e o prostie să te naști – e o prostie să / exiști – la fel - să mori - e prostie / să gândești ... cea mai mare prostie e / să bagi în seamă asta – și / s-o și scrii* „ ...

Dar peste toate Adrian Botez e conștient se harul care îl pecetluiește: „*prea mult te-a iubit Dumnezeu – cavalerie / dând focuri de basm poleitei armuri / cumplit te-a iubit Dumnezeu – cavalerie / și zeițele în jur tot șoptesc din conduri / ...*”

5. RUGURI

Adrian Botez scrie o carte densă și tumultuoasă, o carte despre România și despre români, despre ce se petrece în istorie sub ochii noștri interesați de o altă viață, mai bună, mai deschisă valorilor puse de Dumnezeu în fiecare.

Atent la tot ce se întâmplă și implicat în evenimente ca parte a lor, dar și ca martor de lux al istorie prezente, suferind și, totodată, optimist pentru români în cartea sa *RUGURI / România sub asediu*, carte apărută la Editura „Carpathia Press”, – 2008, Adrian Botez strigă, e dator să de avertiza, de spune despre lucruri care ard.

Cartea e o colecție de eseuri, de scrieri cu vârful inimii și cu vârful cuțitului în același timp, atingând papirusul timpului cu energia celui care vede și vrea să ne spună ceea ce vede, ca sub apăsarea unei pedepse care îl așteaptă dacă nu scrie. Își asumă rolul marilor văzători ai istoriei, a celui aflat pe zidul cetății, când cetatea doarme ...

Cartea atinge problemele sensibile și care dor, problemele - *problemă pentru presă, pentru politicieni, pentru intelectuali: religia, patria, cultura, învățământul, legătura cu neamurile din aceeași tulpină, trecutul, viitorul, soluțiile la îndemână, aspectele spirituale naționale și internaționale*, tot ceea ce pare a interesa ființa neamului românesc la trecerea dintre veacuri, la trecerea dintre sisteme sociale, la trecerea dintre imperii, la trecerea dintre generații, la trecerea dintre credință și neant.

Autorul nu are teama de a aborda orice temă, pune la bătaie cultura, credința sa, tradițiile, sinceritatea și dincolo de cuvinte, **sănătatea** sa, scrie cu trupul până la limita disperării, poate inspirat de Cioran și de scrierile intelectualilor dintre cele două războaie mondiale.

Scrie până la os, până la codul genetic, până la limita în care cuvintele pot deveni carne, carnea ideii.

Pentru unele teme autorul este în miezul problemelor, este profesor, știe, simte, îl doare, atinge esența învățământului românesc cu mult curaj, se miră, amenință la modul elegant, tinerii par a fi privați de viitorul lor, se renunță prea ușor la tradițiile clasice românești, la cultura cu greutate a românilor, începând cu Eminescu, se renunță la credință ca mijloc de a forma oamenii, la marile simboluri ale neamului, la posibilitatea de a trăi curat într-o țară curată. Mesajul profesorului e acela că tinerii nu înțeleg ce li se întâmplă, deși au potențial, ministerul e rupt de dascăli și elevi, sistemele nu prind, energia adolescenților zboară spre direcții inutile.

Adrian Botez știe ce înseamnă sistemul manualelor alternative, îl sperie sistemul ca sistem, îl refuză, dar nu poate face nimic, doar țipă, își asumă responsabilitatea celui care e împotriva curentului ivit de sus, de la centru, specific societății românești. Dascălul se bate pentru seriozitate și rigoare în învățământul românesc, dar pare a fi târziu, jocurile, mai ales cele de interes și financiare sunt făcute, suferă tinerii ...

Deși trăiește la Adjud, departe de forfota capitalei, sau de interesul unui mare oraș, Adrian Botez își asumă rolul de formator de idei și de intelectual implicat în fenomenul românesc actual, după ce România a devenit stat membru al Uniunii Europene, are curajul să spună nu acolo unde corul intelectualilor de serviciu spune **da**, cântă **da** ca o notă reală în solfegiu. Critică sistemul birocratic al Comunității, atacă ideea care afectează independența națională, dar în parte are dreptate, politrucul român nu a catadicsit să organizeze un referendum pe tema aderării, ca eveniment important la care poporul să poată avea o opinie referitor la problema aderării la „Europa” - i-a fost luat acest drept și din păcate istoria confirmă susținerile lui Adrian Botez, iată, Irlanda nu votează Actul Comunitar, în iunie 2008, mai sunt oameni care par interesați de ceea ce se întâmplă pe continent. Din păcate, românii au rezolvat problema altfel, majoritatea au ales un alt mod de viață, altundeva în Europa, părăsind în masă țara ...

După publicarea cărții chiar și instanța supremă dă dreptate autorului în privința prezenței icoanelor în școlile din România, aspect care nu este tratat ca discriminare, prezență care a pus pe jar intelectualitatea din România, bună bucată de vreme ...

Marile idei abordate de autor în carte sunt văzute nu numai prin ochiul scriitorului, al dascălului, al intelectualului, a cărturarului, sunt văzute și prin ochiul creștinului, Adrian Botez abordează lumea din unghiul de vedere al valorilor creștine, valori abandonate de ... Europa, parțial, care vede lucrurile prin ochiul **drepturilor omului** ... din păcate a omului rupt de Dumnezeu ...

Aici Adrian Botez se plasează pe poziția ortodoxismului fundamentalist, duce scrierea până la marginea frazei, până la vibrația ideii sub focul tradiției, cartea e și o carte doctrinară, bazată pe o viziune specifică mișcărilor sociale între cele două războaie mondiale care au dat foc continentului ... De fapt, refuză compromisul, apelând la Neamul Metafizic, într-un spațiu sacralizat, prin jertfa individului și prin sângele lui de individ-cărămidă într-un neam cu mult mai mare ... În carte autorul face trimitere la biserica de spirit, nu de ziduri, conștient că e ceva cu mult mai adânc dincolo de ritualuri și eveniment ...

Surprinde totuși intransigența sa față de ceilalți creștini, din alte dominațiuni, sau față de evrei, cu toate că, în Evanghelie, Apostolul Pavel explică relația evreilor cu neamurile (Romani cap. 9) sau relația dintre creștini (Români, cap. 14), când se referă la îngăduința creștină. Cred că asupra acestor aspecte autorul ar trebui să reflecteze mai atent, creștinismul are, spre deosebire de alte doctrine, **ieșirea prin cer** ... Până la problema națiunii, e problema individului, cuvântul lui Dumnezeu în inima și în mintea creștinului, ca esență a noului legământ, individ sfințit prin adevărul divin, apoi e familia curată, apoi națiunea, ori o națiune fără indivizi care au o viziune clară asupra adevărului lui Dumnezeu, e greu de abordat. A se vedea aici și soluția decretată de Dumnezeu, când l-a trimis pe Iisus în lume ca al doilea Adam și experiențele națiunii Israel care, parte la refuzat pe Iisus, pentru a deschide poarta pentru neamuri, experiențe din care avem de învățat, acesta fiind, de fapt, rostul celor scrise în Biblie. Mai mult, evreei au o poziție importantă în istoria umanității prin alegere și prin faptul că Dumnezeu le-a încredințat cuvintele Sale (Romani 3: 2; 11: 28).

Iar apostolul Pavel afirmă, adresându-se creștinului atins de har: „ **Nu te îngâmfa, dar, ci teme-te**”. Apoi deschiderea spre un alt popor ales de Dumnezeu, nu creat doctrinar ...

Trecând peste unele aspecte doctrinare ale cărții, care oricum vor rămâne ca bază de discuție în lumea teologilor și a intelectualilor permanent, cartea e una care prin titlul **frust** dezvăluie tema: **mai există speranța pentru România**, e rugul aprins, sunt ruguri aprinse în țară, idee esențială pentru creștin, ca stabilitate a deschiderii spre Dumnezeu, ca rezistență. Apoi ideea asediului, ca balans al Imperiilor peste neam, dar poate ar fi de reflectat și asupra faptului că adevăratul asediu este cel al **păcatului** care a pus stăpânire pe individ, un individ marcat de dreptul său de om, dar rupt de cer, până la urmă drepturi instabile, mai mult de natură economică, decât de natură spirituală, pentru că rupt de modelul Iisus, individul devine rob al păcatului său ...

Scrisul lui Adrian Botez e unul **frontal**, ideea ți se aruncă în față, **leoaică tânără** : *disprețul zeilor, masonii aleg patriarhul, ecumenism new – age , creștinii musulmani, dezintegrarea cultural – spirituală, capitalism – proprietate - crimă, țigănirea de bună voie, mercenar NATO, anii trădării, barbaria cea bună, reper moral – social stabil, comunismul liberal, etc ...*

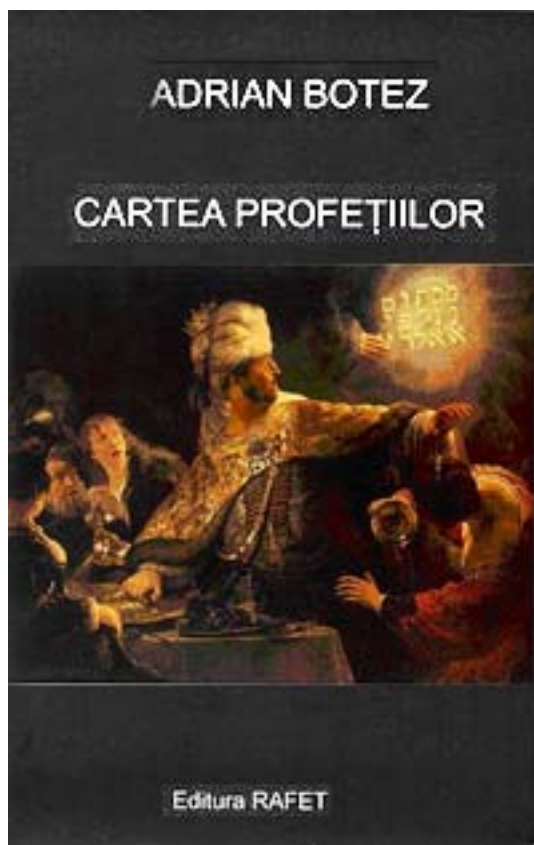
Adrian Botez începe scrierea sa tumultoasă printr-un **argument unic**:

„ *Am intitulat această carte RUGURI – pentru că Rugul și luminează, dar și consumă pe luminător ...*”

Argumentul a un fel de cheie pentru eseurile scrise, o cheie a speranței în stil propriu metafizic și atins de patriotism jertfitor - cel ce se apropie de lumină, trebuie să accepte că aripile îi vor fi arse.

Activitatea publicistică e bogată la autor, a scris și scrie proză, poezie, critică / hermeneutică, implicat în proiecte culturale, tradus și comentat în cultura română, editor de reviste și colaborator la reviste importante din țară și nu numai, premiat și probabil hulit, în buna **tradiție** românească ...

Pe ultima copertă a cărții e prezentat autorul, descoperi un om, o idee luminătoare, teme care au atins ființa sa în această existență imperfectă pe un pământ numit România ... Și parcă ne spune : „ **Nu mai ridicați din umeri!**” - pentru a folosi cuvintele sale, preluate din titlul unui volum de poezie ...

6. CÂND DIAMANTELE SE FISUREAZĂ...

Adrian Botez prezintă sensurile existenței în volumul de versuri *Cartea profețiilor*³, acele sensuri care luminează ființa, o înobilează și deschide noi perspective sufletului dornic de inițiere. Este un curaj spiritual ca în vremuri din urmă, vremuri de cădere, să mărturisești despre profeție, despre taina ei, despre perpendiculara pe gând, pentru a da forță gândului.

Poeemele scriitorului vin dintr-o convingere profundă în valorile creștine, asimilate prin prisma personalității sale, modelate de suferința proprie, de boala proprie, de lumina care luminează pe oricine caută matricea, esențele - **dimensiunea Cestică**.

Toate sunt dinamizate prin mijloace literare aparent clasice, atinse de formele moderne ale revoltei artistului, împinse la ultima limită: MANE, TEKEL, FARES („Numărat, cântărit, împărțit).

Zicerea aceasta de **veghetor** se structurează unitar în patru părți: *Cartea profețiilor*, *Cartea glasurilor*, *gesturilor și tăcerii*, *Cartea descântecelor*, *Cartea apocalipsei*. Este o structurare cu semnificații, sunt patru Evanghelii canonice, ființa de lângă divinitate are patru fețe, lumea are patru dimensiuni, patru sunt direcțiile pământene pentru a focaliza în direcția verticală a credinței.

Profeția este despre cel născut într-un timp precis, despre judecată, înger, zi-noapte, Hristos-Viața, flori sub cenușă, armonia divină, lucrătoare.

Dinamica lumii vine din zicere, din gest, din mărturisirea simbolică și una liniară, culminând în **tăcere** ca mărturie deplină a celui care zice luminos. Iar glasurile sunt glasurile apei, liliac cu gară pustie, om, moarte, artă, moartea și forma supremă a zicerii: tăcerea, motiv preluat din Scriptură (Cartea Ezechiel), cu profunde trimiteri spre viitor.

Descântecul, ia locul psalmului în **Ținutul Carpatic**, e legănarea naturii, a munților, atingerea umbrei de brad, tristețea realității, prezența Divină...

³ Adrian Botez, *Cartea profețiilor*, Editura „Rafet”, Râmnicu Sărat - 2010

Ultima carte este cartea pedepsei, dar și descoperirea perfectă a lui Hristos, bazată pe stâlpii de rezistență a creației: voința, ordinea, iubirea, cântecul la margine de lume.

Mesajul de ansamblu a întregului volum este arborescent, trimitând la copacul vieții și al morții, la copacul cunoașterii binelui și răului. Versul pendulează între tandrețe și imprecizie, adună cuvinte luminoase și vorbe de lut, uneori de noroi, revolta artistului în fața căderii este reală, bucuriile simple umplu poemul, marile motive ale culturii române sau universale sunt prelucrate atent și necesar într-o profeție necesară. Din acest punct de vedere Adrian Botez își asumă riscul de a merge la limită, acolo unde poemul poate exploda în vocale sau consoane. Există la acest poet energii pozitive, dar și unele negative, profeția nu este una comodă, scriitorul are menirea de a zice, de a tăcea, de a mărturisi cumva adevărul și frumosul, de a accepta judecata divină, ca ultimă instanță, depășind instanțele umane... Se pune o presiune extraordinară asupra celui care trebuie să zică lumii taine. E vremea împărțirilor, a cântării inimilor, a numărării celor dedicați... Dumnezeu este activ în poem și-n lume... O mână, brusc, scrie pe inima ta verdictul din care nu poți ieși, sentința-cerc din care nu poți evada, cuvinte venite din altă lume pentru lumea aceasta în petrecere, în fast și glorie mundană...

Simplu, poetul dedică acest volum familiei, celor de lângă el, persoanele Edenul din totdeauna, este semnul întoarcerii la zicerea primară...

„nimeni nu a mai văzut atâtea/punți de lumină – între/peticele întinericului lumii – nimeni/ nu a mai văzut atâta/speranță – între cei care deja/plecaseră capul – pentru izbitura/finală” – **Despre cel născut atunci, acolo...**

Deși cartea se deschide profeției, aceasta este concretă, vine prin om ca zicere divină.

Sunt puse în lumină necesitatea jertfei, carnea care doare, povara dureroasă, în acest drum pe pământ doar Hristos, călăuza...

Viziunea poetului se împletește cu cea a profetului: „da va veni – curând - din nou/vremea – când vei privi – deodată – cu/toate cele patru/fețe ale/ nașterii tale – în mistica/țară din nori – cum/numai Dumnezeu – acum/mai poate” – **Cu toate cele patru fețe**

Poemul este dens, simbolistica profundă, străbate istoria credinței și istoria lumii, văzătorul devine desăvârșit, cum numai Hristos ESTE. Vederea aceasta în patru dimensiuni este de natură divină, poetul o prinde în cuvinte, atrage atenția asupra viziunii, e posibil ca omul să vadă până la urmă, dacă își asumă starea perfectă, în adevăr...

În economia zilelor există o **săptămână a patimilor** care frânge ritmul vieții, una de șapte zile, atunci lumina atinge spinii cununii lui Isus, neînțeleas atunci, neînțeleas acum, dar lumea a fost armonizată prin El: „împlinit este miezul în meri/chiar înainte ca mugurii să-și/astâmpere frica vădirii” – **Săptămâna patimilor**

În lume există lucruri desăvârșite, floarea are o taină a albului desăvârșit, învierea vine din izvoare, e o nuntă mistică în nori, comoara armoniei divine se mărturisește în nuntă, în fecioară... -

Taina florii

Este un glas al apei, apa curgătoare de la lume la lume...poetul scrie pentru creație în ansamblu, e un scris cosmic, literele sunt îngeri...

Zicerea metafizică este prezentată în poemul *Rezolvarea metafizicii*, **lăuntru** care este taina, toți dau din umeri, nu înțeleg, dar sunt intrigați de metafizica interioară a omului atins de har...

Și mereu, argumentele artistului sunt din natură, liliacul dă măsura. În aceste poeme se simte lirismul unui poet pătruns de vers: „scăpărând misterios – malițios/liliacul – cutie cu bijuterii/ acest animal purtând blana tuturor/constelațiilor primăverii – s-a suit/dintr-un singur salt/pe ramura/arcurită – a cerului” - **Liliac**

Poemele au grafia modernă a celui care se revoltă pe realitatea imediată, cuvinte fără literă mare, versul frânt, modelat de durerea nespuse, dar în prezența numelui divin scris corect cu literă mare, aduce în mod clar la stilul vechilor profeți, care dădeau cinste Creatorului, iar în limba ebraică veche, se știe, existau cuvinte speciale, folosite doar pentru a mărturisi pe Dumnezeu, era ceva tainic, devoțiunea celui care scria era perfectă, smerită, o smerenie necesară, pentru ridicarea din noroiul vorbelor zilnice...

Sunt unele poeme care au versuri grele de plumb, puțini scriitori au capacitatea de a întinde zicerea poetică până la limită, cuvintele par a nu avea doza de lirism necesară pentru a se așeza în structura poemului după rigoarea literară general acceptată.

„voi rămâne ca un avorton azvârlit de/curva de mă-sa – abandonat la/containerul de gunoi –până la/Judecata de Apoi/...” – **Recapitulare de statut.** Acest exemplu ar putea intriga pe unii critici, sau

lumea academică, dar, evident, Adrian Botez, pornind de la modul de a fi a unui profet, merge până la capăt în volumul acesta, exemplele sunt preluate din Vechiul Testament, din scrierile proorocilor mari sau a proorocilor mici, influența este penetrantă, acolo imaginile sunt mult mai șocante, pentru a se pune în lumină voia divină. De fapt, specific scrierilor profetice, este modul de a privi lucrurile, prin Ochii lui Dumnezeu și, atunci, se poate observa nivelul căderii, a păcatului care face ravagii în ființa umană. Pentru poet, însă, este necesar a se reaseza pe viziunea creștină a Noului Testament, de a vedea lucrurile prin Ochii lui Hristos, iar Adrian Botez depune acest efort vizionar, trimițând mereu la Mântuitor, ca Salvator Universal. Dar, până la urmă, totul este perfectibil...

Volumul merită un studiu mai atent, temele, motivele, zicerile și tăcerile artistului sunt calculat puse în operă, chiar dacă există un dezechilibru al stărilor în unele zone, instinctul de văzător al lui Adrian Botez nu-i dă pace, este instinctul poemului încarnat...

Sunt legături de cuvinte care dau forță poemelor: catedrala nerostitului cântec, nu e pace: e prea multă depărtare, miros de zei la masă, streășină de suflet, miros de stea, buzele arzând de tăcere, furtuni de păsări, cutremure de verde, e atâta beznă în gândul zilnic, matematica ordine a cântecului...

Vine vremea: MANE, TEKEL, FARES! Poetul nu pune pe nimeni să i se închine, este fulger și devotat al Luminii de Spadă, cade universul real care împiedică privire, apoi se deschide panorama, de dincolo de realitatea imediată...

Volumul se încheie cu preludii vechi, din lumea veche: „diamante se fisurează – pe linia/melancoliei: e gata/ alunecarea luminii în/ scrâșnet/” – **Preludii hiperboreene**

Temele finale se dezvăluie: nunta, cavalerii eterni, moartea fără de nume moarte, profetul pierdut, speranța, eonii... Profetul își găsește locul într-o lume fără de profeți, poemul l-a preschimbat, lumea este eonul...

Adrian Botez ține să-și regizeze volumul înserând câteva opinii asupra scrisului său, să lase un scurt „Curriculum Vitae”, argumente pentru o cunoaștere mai apropiată a scriitorului pierdut în profeții, regăsit în poeme, echilibrat de spiritele iubirii.

Mircea Dinutz scrie: „Ambițios, profund, cu gust pentru textul cu anvergură cărturărească, Adrian Botez respiră lejer în aerul tare al ideilor...”

Roxana Sorescu, cercetător științific principal I, Institutul de Istorie și Teorie Literară „George Călinescu” – București; notează: „În critica literară românească nu există, deocamdată, lucruri de acest tip. Prin lucrarea SPIRIT ȘI LOGOS ÎN POEZIA EMINESCIANĂ, dl. Adrian Botez este un precursor. Pe drumul pe care înaintează se vor buluci multe persoane, ce vor confunda bolboroseala extatică, cu foarte severele discipline, care sunt Mistica și Inițierea...”

Despre Spiritele Iubirii (Serafimii), Adrian Botez are revelația: „peste iubirea de Dumnezeu – doar/misterul adânc: Dumnezeuul Fețelor/Trei/”

V. ÎNTREBĂRILE LUI ADRIAN BOTEZ

1. INTERVIU CU SCRITORUL CONSTANTIN STANCU

1-AB: ...Stimate domnule CONSTANTIN STANCU – am remarcat, de la prima noastră „întâlnire” (internetistică și, apoi, epistolară), o sensibilitate aproape maladivă a omului Constantin Stancu, egală cu aceea a Poetului/eseistului/criticului Constantin Stancu (folosind alte cuvinte, Poezia dvs. îl exprimă perfect pe omul care o scrie... – lucru rar întâlnit în literatura contemporană, grav histrionizată... – sau, cel puțin, în cea de înaltă și autentică valoare! – iar dvs. aveți o capacitate de vizionarism poetică și de empatie critică mult peste medie!). Cum se împacă THEMIS-Zeița Oarbă (ȘI, CEL PUȚIN ÎN TEORIE, DURĂ!) a Justiției (ați absolvit Facultatea de Drept, sunteți, actualmente, jurist/consilier juridic...), cu inefabilul, uneori serafic, al Poeziei dvs. ?

CS - Răspuns:

Extremele se ating. Sunt sensibil pentru a putea primi unele lucruri, sunt riguros pentru a le putea organiza și a le da o finalitate. Privind la ceea ce scriu, în parte cronică, nu este exprimarea unui critic, ci a iubitorului de poezie care mai alcătuiește un poem pe o temă dată, un poem al relației. Nu am pretenția de a fi pus în categoria criticilor de profesie, ci a prietenului care propune o operă ce ar trece neobservată. Aștept să trec la proză, e momentul în care voi putea fi altceva în felul meu de viață. În Vechiul Testament, preluat din Biblia tradițională, scrisă de evrei la început, Dumnezeu este bun și drept, iar mila și îndurarea se împletesc cu justiția divină. Interesant că la evrei bun și drept se exprima printr-un singur cuvânt, deci aici este rădăcina, cuvântul care poate cuprinde viața în cupele sale. Și trebuie să sorbim cupa întinsă de Mâna Divină. Nu mai cred în metafora zeilor și a zeițelor, ci mă focalizez pe UNU, adică ființa TRIUNICĂ. În fond apa mărturisește pe pământ: lichid, gheață, abur, toate apa din care suntem plămădiți alături de țărână, dar nu suntem ... noroi ... (vezi Nichita).

2- AB: Poezia dvs. vine (cum frumos zice confratele dvs., Poetul hunedorean și prieten comun, Ioan EVU: Trăind în spațiul mirific al Țării Hațegului, acest poet cu chipul sculptat într-o stâncă a Retezatului are în privire ceva din transparența adâncă a lacurilor montane) dinspre dumnezeiescul și stră-istoricul Ținut al Hațegului. Ce și cât considerați dvs. că datorați (peste ce a spus, cu atâta dreptate, Ioan EVU!), din punct de vedere al “poeticului poeziei” dvs., acestui ținut, la care românii n-au învățat, încă, să se închine?

CS - Răspuns:

Țara Hațegului este o zonă interesantă, iar prietenul, vecinul și prozatorul Radu Igna a prins ceva din miracolul acestui loc despre care au scris mulți oameni mari, nu au putut face abstracție de țară ca țară. Cartea sa despre vocația culturală a Țării Hațegului este un document care nu ar trebui să treacă neobservat.

Nu pot spune nimic despre această legătură, dar Densușianu scria despre poezia pământului, simțea poezia locului, a intuit bine stare pământului. Ca tânăr am fost pe Retezat, iar mai nou, fenomen recunoscut public, această zonă este printre cele mai frumoase din lume. Ori frumusețea care tinde spre absolut, vine de din Dumnezeu. Aici a fost în vechime un important adânc de mare, aici, pe dealurile Hațegului unii au crezut că a fost cetatea lui Decebal !! Sunt astfel de speculații, istoricii nu admit aceasta, dar pe dealul Hațegului a fost o cetate cândva, o vatră, apoi toate monumentele existente care înseamnă istorie, mit, legendă, viață de om simplu și de voievod.

Aș invita pe orice la un traseu în Munții Retezat, acolo s-a mai păstrat ceva pur și apoi să prinzi păstrăv din apa de munte, ești pe altă planetă, ori deja trebuie să faci un reportaj de pe această planetă

...

Sunt multe de zis, dar trebuie să înțelegi că pământul pe care stai e uneori sfânt. La mănăstirea Prislop simți că ești pe o gură de rai, asta se simte, locul are ceva mirific. M-am rugat în locașul săpat în stâncă de Ioan de la Prislop și am simțit că ceva îmi atinge fruntea deși nu era nimeni acolo, era poate

Duhul Sfânt, e ceva ce se trăiește și nu trebuie să privești neapărat la sfinți, ci direct spre Dumnezeu, cu mult curaj ...

Bea apă din izvoarele din Retezat și nu te sature, deși nu are gust, nu e poluată, adică atinsă de păcat ...
Fă un culcuș din cetină de brad și dormi sub stele, repeți povestea Părintelui Avraam ... într-un alt loc

...

3- AB: Faptul că ați "evadat", o vreme, în lumea Bucureștilor, este resimțit, de dvs., ca o perioadă de "dezertare" moral-spirituală, sau este doar o modalitate de a "înteți focul prin depărtare de origini", de a învăța, mai din afunduri, să iubiți Munții Sfinți ai Hațegului? Cu adevărat, acum, întors în Hațeg, vă simțiți re-întors în Paradis...?! – cel puțin din punctul de vedere al spiritului omului terestru...? Expresia dvs. poetică, din Pomul cu scribi ("acolo, în Retezat, poți scrie o scrisoare de dragoste/direct pe tălpile lui Dumnezeu" sau: „mă prind cu ambele mâini de marginea cuvântului/și urc spre răsuflarea ta, Doamne...”), exprimă optim, ceea ce simțiți pentru tărâmurile magice, unde v-ați întors?

CS - Răspuns:

La București am ajuns datorită fenomenului migrației forței de muncă specifică în capitalism, dar acolo, într-un apartament simplu, am dus o viață de călugăr, am citit în afara programului de muncă, am fost la Muzeul Țăranului Român, la Muzeul Satului, la Muzeul de Artă, nu am întâlnit pe nimeni important acolo, era imposibil, un om sensibil nu poate intra în contract cu o lume a interesului. Capitala nu vede Provincia, Provincia este deja altceva decât cred cei de acolo. Doar cutremurul va face legătura, atunci toți vor sări în ajutor, altfel ... Am scris în timpul liber și m-am lăsat scris, presiunea capitalei te face să explodezi, iar eu am preferat să explodez în operă ... Hațegul e Vatra. Aș fi dispus la o nouă experiență altundeva, dar m-aș întoarce la Vatră, ca un soldat la final de ciclu ...

4- AB: Sunteți de o discreție (orfică și umană) și de un perfecționism de bijutier care, cel puțin pe mine, mă fac să cred că veniți din altă lume... Este în firea dvs., înscrisă dintotdeauna, această discreție?!... sau v-ați construit-o, ca stare prin care vă alimentați confortul dvs. spiritual, necesar caligrafierii Poeziei dvs.... – ...sau este, mereu, un dar al "ursitoarelor hațegane", un fel de testament al Țării Hațegului, pe care spiritele superioare ale locului v-au "ținut", cu jurământ, să-l respectați, dacă vreți "să vă fie bine" ...?

CS - Răspuns:

Scriu sub imperiul inspirației, apoi revăd textele de mai multe ori la intervale de ani, chiar, mă dau puțin înapoi, în moarte, vorba poetului, ca să am perspectivă, ca să înțeleg. Psalmistul spune că Dumnezeu își purifică Cuvântul de șapte ori, ca aurul sau argintul, pentru a-L face pur, ori asta cred că trebuie să facem și noi, oricum Dumnezeu ne purifică de șapte ori pe cei aleși, pentru a ne face ființe ..., puse deoparte ...

Nu mă grăbesc, deși din punct de vedere al eternității, e o grabă ...

Cărțile mele includ mai multe volume fiecare, nu am avut știința marketingului, dar apar destul de rar, nu cred că un poet se poate exprima prea mult, câteva poeme este opera sa, restul e o repetare, un cancer de cuvinte, sună bine, dar e o repetare undeva, un ecou și nu e bine să abuzezi. Numărul de cărți nu este egal cu valoarea deși e posibil acest lucru, dorim să facem planul cincinal în patru ani, dar nu este așa, trebuie să ai răbdare cu tine, Dumnezeu are răbdare cu tine, opera este altceva ...

Între cuvinte este o relație strictă, Biblia are o structură matematică, de aceea nu se poate adăuga nimic, nu se poate scoate nimic ... este exemplul ... Nu este ceva contradictoriu, dar este paradoxal, ea oferă exemplu, interesantă istoria Bibliei, e prea interesantă până a ajunge la canon, adică la unitatea de măsură ...

Nu vă plac profeții? Nu vă plac pildele? Nu vă plac psalmii? Nu vă plac regulile spuse de Dumnezeu prin Moise? Nu vă plac faptele oamenilor lui Dumnezeu? Toate se leagă ... Moise a scris și cât s-a codit să meargă în lucrare ... dar trebuia să fie martor și să scrie, bălbâitul nu era o scuză, cineva trebuie să vorbească oamenilor ... Pavel a fost aruncat de pe cal pentru a scrie epistole și încă din închisoare ... De aceea artistul trebuie să se retragă apoi din viață, pentru a se exprima, apoi înapoi în lume, apoi ... Brâncuși a trăit ca un țăran la Paris, dar a sculptat cu lumina, trebuie să învățăm că nu scriem numai folosindu-ne de cuvinte ... Brâncuși a câștigat procesul contra U.S.A. care îl acuzau că face trafic cu metale interzise, deși el ducea operele la americani ... Ce curios, dar toate lucrurile lucrează pentru binele celui care folosește lumina în opera sa ...

5-AB: Cât valorează, SINCER, pentru dvs., "Gloria Artistică" – AZI?

CS - Răspuns:

Câțiva oameni beți încercând să danseze vals pe masa de ospăț, cocoțați acolo, să-i vadă lumea, pe o melodie de manea ...sentimentală ... Dar nu-i vede nimeni, doar muzicanții care așteaptă bacșișul ...Și ospățul este pregătit de Dumnezeu ...

Vă place cum a murit Elvis, mai rău ca un câine, atunci ce e gloria ? Dar M. Jackson ...mai rău, nu mai avea trup parcă și sunt ... vedete ...

6- AB: Vă rog mult să le vorbiți, mai pe larg, cititorilor noștri, câți vor fi fiind ei, despre inițiativa dvs. de a crea o revistă electronică online: costyconsult.wordpress.com

Am această rugămintă, pentru că unii dintre membrii cenaclului revistei Contraatac (evident, dintre cei cu talent autentic, obsedați, ca lunaticii, de literatură și de scrierea ei-Revelație a sinelui) mă întreabă cum se pot face "auziți", prin ce au de spus... – și eu le-am spus că și prin revistele literare online o pot face...

CS - Răspuns: Modul acesta de a ieși spre lume cu poemele tale nu este poate cel mai corect, nu are aceea doză de mister și taină, dar trăim într-un context și ne adaptăm vremurilor. În istorie au mai existat treceri de la un mediu informatic la altul. Când fenicienii au trecut la alfabetul pe care îl cunoaștem, în mare, iar modalitatea de comunicare specifică imperiului Egiptean a fost abandonată treptat, a fost un șoc, informația circula mult mai repede, era mai ușor de transmis epistole de la un om la altul, le puneai într-un baston de bătrân orb și inamicul nu știa nimic, dar omul tău de la capătul drumului de orb, știa ceva. A fost o reformă severă în imperiu lumesc. Solomon, cel din Scriptură, a colaborat bine cu vecinii săi și a descoperit că aceștia erau buni comercianți și meseriași, chiar și Templul de la Ierusalim a suferit influența artei feniciene, astfel că cel mai înțelept om consemnat în vechime a înțeles că există posibilități mai mari în acea colaborare cu regele Hiram. Invenția tiparului a dus la reformă în vestul Europei și la potențarea valorilor în toată lumea.

Trebuie să acceptăm schimbarea, e ca o naștere, simțim durerile, dar ne vom bucura în final, e și mecanismul uitării, uiți durerea până la urmă ...

Dacă cineva va dori să vadă cum arăta lumea literară din Ardeal, mai ales din zona Hunedoarei, va avea pulsul în format electronic. Apoi necesitatea de a arhiva cumva scrierile vremii, de a le conserva. Informația culturală va fi necesară, chiar dacă nu pare așa. Tendința spre globalizare va impune cultura de nișă care va putea aduce originalitate, mister, va stimula oamenii și va lumina cumva eroarea care este în lume încercând să o devieze spre bine.

Există destine de excepție în zonă și în Ardeal, ele nu trebuie omise, chiar dacă partea oficială a lumii are alte opțiuni mai de interes material și politic, e nevoie de oameni care să arate cum se face un lucru în mod profund, serios și cutremurător. Nu dau nume, dar ele se impun oricum, o lectură a cronicilor arată că există astfel de oameni.

Sunt fenomene care trebuie puse în valoare, care trebuie semnalate, tradiții, eroare umană deși formele nu o arată, idei mărețe, etc ...

Cred că literatura se va muta încet – încet în virtual. Am fost emoționat când am putut vedea un fragment din „codex sinaiticus”, – ceva misterios, dar am avut acces la manuscrisul cel mai vechi privind cartea Isaia din Biblie, revista a făcut totul accesibil până la urmă. Trebuie să ne asumăm și riscurile, cei făcuți să distrugă, vor ataca ceea ce li se pare neserios, să iei în serios vremurile, adică, acum când e atât de simplu să distrugi ...

Și Templul a fost distrus de mai multe ori, dar s-a ajuns la Templul trupului omenesc în care Dumnezeu pune valoare. E nevoie de răbdare, însă, fructul trebuie să se coacă și se va face în timp, dar o cetate pe un munte înalt va fi observată până la urmă. E nevoie de timp, însă, pentru a urca muntele ...

7- AB: Există ceva specific poeziei Ardealului? Ce anume? Și dacă există acest "ceva" inexprimabil sau exprimabil, va rămâne el, în vremile ce vin ...- neîntinat și neschimbat, precum lucrările dumnezeiești?!

CS - Răspuns:

Da, seriozitate, consistență și oamenii nu cedează așa de ușor modelor trecătoare. Influența culturii

vestice în Ardeal este evidentă, e mai multă seriozitate, artistul își asumă destinul mai altfel, cu suflet. Nu trebuie exagerat, dar Ardealul are o culoare aparte în imaginea de ansamblu a literaturii române. Temele sunt fundamentale: natura, familia, iubirea, revelația, preocuparea pentru problemele necesare ale umanității. Este o tradiție începând cu Palia de Orăștie, cu Țiganiada, cu Densușianu, sunt locuri mirifice demne de prins într-o carte, cu legende, mituri sau oamenii extraordinari.

8- AB: Cum este simțit Dumnezeu, în Ardeal? Oare această "presimțire"/intuiție/vizionarism vă face să pregătiți (printre alte numeroase proiecte literare!) volumul de poezii : Poemul care se scrie singur?...după Ecou de Psalmi...?!

CS - Răspuns:

În Ardeal creștinismul este mult mai relaxat, sunt multe culte creștine, iar viața socială este dominată de acestea la modul implicit. Ardealul este poate cea mai liberă zonă din lume în ce privește credința, e un exemplu. Influența reformei din Europa a marcat zona, dar creștinii ortodocși sunt numeroși și prezenți. Cultele evanghelice aduc un plus de creativitate și contribuie activ la formarea de oameni de caracter. În general în Ardeal oamenii citesc mai intens Scriptura ceea ce îi face mai buni, e o latură care influențează viața socială. De reținut că în acest context de libertate, lipsesc cultele neautorizate, cele ...originale în felul lumesc ...

La nivelul personal, deși am fost format în socialism, după anul 2000 am dedicat o mare parte timpului studiind evoluția Bisericii, a Creștinismului de-a lungul timpului, convins că înainte de 1989 ni s-a ascuns o bună parte din istoria lumii în acel fel de a privi omul. Am descoperit valori fundamentale care stau la baza existenței, fără speculații sau erori, ci pe baza Evangheliei, a marilor profeți, a legalismului revelat lui Moise, a literaturii sapiențiale din Scriptură. Am căutat să învăț în fiecare zi de la Dumnezeu prin Cuvântul Său, în mod direct, ,, on line ,, , ca să folosesc un termen la modă. E cea mai înaltă școală, în Scriptură există tot ceea ce este necesar pentru o viață de om.

Să nu uităm opera poetică semnată de Lucian Blaga, cel care a dat o linie corectă poeziei, care ne-a învățat să ascultăm cum razele de lună ating fereastra, iar credința străpungea versul. Revelația poetică serioasă vine pe această linie: versul/ textul Bibliei ... Să nu uităm că din punct de vedere scriptural omul este opera de artă a lui Dumnezeu ...adică, viața noastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu ...

9- AB: Cum vedeți dvs. noile vremuri – din punctual de vedere al tinerilor care chiar vor să-și facă din poezie un mod de viață? Nu mă refer la vreo remunerație, ci la posibilitatea de a-și face auzite strigătele "de pești" ale emoției poetice, sau opiniile despre forța Spiritului, care, dacă încă nu poate domina lumea noastră, ei ("nădăduitorii"...) sunt siguri că o va face, într-un viitor nu foarte îndepărtat? Sau credeți că însăși această "naivitate" este premiza ratării vieții lor, cum li se spune lor de către unii, chiar în școală?!

CS - Răspuns:

Poezia a rezistat de-a lungul timpului pentru că toți cei ce au scris nu au fost plătiți, ei au scris pentru că scrisul e un mod de cunoaștere, de trăire, de realizare ...Ce au primit cei care au scris Evanghelia, mânați de Duhul lui Dumnezeu ? Cei mai mulți au sfârșit în mod trist și groaznic, dar au murit împăcați cu Dumnezeu. Poetul se poate împăca, la modul spiritual, cu Dumnezeu și asta îi aduce liniște ...

E nevoie de poezie în multe domenii ale vieții ca: viața creștină, publicitatea, jurnalismul, dreptul, teologia, formarea continuă, etc . Cineva care scrie poate fi un bun avocat pentru că textul său va convinge. În Biserică e nevoie de multă frumusețe, pentru o mărturie a vieții de creștin, pentru textele cântărilor religioase, pentru cântarea de suflet care lipsește lumii. Cel care scrie și lucrează în publicitate va găsi metafora care să convingă. E nevoie de cei care scriu pentru ca viața noastră să fie mai frumoasă prin modul în care comunicăm. Produsul artistului nu este opera în sine, ci viața sa în armonie cu ceilalți în această lume, opera este efectul acestei vieți.

Cine nu dorește să aibă o viață frumoasă ?

Scrisul e și o frumoasă terapie, terapia de a reuși, de a nu fi singur și a nu o lua razna, este important să te salvezi, pentru că într-o zi, tot scriind ajungi să descoperi cum Dumnezeu scrie viața ta în carnea ta și atunci mântuirea este aproape, poate deveni reală, comunică cu Cel Prea Înalt. Toți mai scriitorii au scris despre Iisus, despre întâmplările Scripturii, a fost o obligație existențială ...Verificați, citiți-le

opera ...

10- AB: Se clamează, de ani mulți, inutilitatea Poeziei – și, culmea, până și bogătașii, politicienii etc. se simt extrem de măguliți de “onorurile useriste”...Cazurile cele mai cunoscute: ex-Premierul Radu Vasile/”Mischie” și ex-Ministrul de Finanțe al României, focșăneanul Varujan Vosganian... Comentați, vă rog, acest aparent paradox...

CS - Răspuns:

Paradoxul dă sens, el relevă ceva ascuns. Oamenii politici scriu pentru a se vindeca de timiditate, de păcate și pentru a arăta lumii că sunt „cineva”, adică au ceva de adus lumii în plus. Au și bani să-și publice operele, dar asta nu exclude ca un bun scriitor să fie și ministru, cum a fost Sorescu. Din păcate pentru Nichita nu s-a găsit un ministru, pentru că Ministerul Poeziei este un non-sens la politicieni, dar e un Minister al Turismului ... Romanul lui Rebreanu „Gorila” arată multe din viața politrucului, un roman solid ...

Scriitorul nu este inutil, din păcate nu este încă văzut, iar scriitorul are încă mentalitatea că este un paria pentru societate. Nu este așa, Liiceanu s-a realizat că editor – om de afaceri, Baconsky a fost consilier prezidențial, firma de publicitate care l-a lansat pe Domnul Băsescu este condusă de un teolog, ziare importante sunt conduse de scriitori, sau la care activează scriitori, sunt scriitori în mediul academic, la universități, etc ... Scriitorul fără o specializare bună într-un domeniu nu va reuși, nu uita că Sfântul Apostol Pavel a fost făcător de corturi, iar corturile era o afacere serioasă, pentru armată, cler, nobili ...

11- AB: Cum vedeți dvs. viitorul literaturii poetice românești și mondiale, ținând cont și de atomizarea culturală a României, și de contextual cultural (...sau sub-cultural ?!), european și mondial?

...Pur și simplu, vă întreb... – nu vreau să dau dreptate celor care spun despre mine că, prin întrebările mele, “terorizez” interlocutorul, voind să-i “suflu”/impun și răspunsul...

CS - Răspuns:

Operele românilor trebuie traduse și prezentate lumii, aici e nevoie de efortul statului de a se „striga”, astfel în lume, dar ca să ajungă acolo, scriitorul trebuie să scrie pur și simplu în limba română. Literatura are viitor în sensul că ea va fi mai implicată în viața socială, va face corp cu aceasta, devenind mai transparentă, dar existentă acolo. Dați un test pentru un job la Comunitatea Europeană și vedeți ce important este să știi să te exprimi ... Din păcate la noi individul nu este verificat la nivel de creativitate, ci de memorie, ori zadarnic ai memorie dacă nu știi să te mulezi pe realitatea societății. Elevii ar trebui învățați să se exprime pentru a putea ajunge la oameni, dar ei sunt testați simplu, pe diverse teorii și când ajung în practică se pierd, nu fac legătura între cu realul și necesarul ... În condițiile trendului spre universalizare se va pune accentul pe standardizare și atunci, cultura de nișă va aduce sporul de creativitate necesar ...

Într-o Europă a euroregiunilor cine va da aduce culoare vieții? Toți vor învăța că acoperișul la stână va trebui să aibă o anumită înclinare, prin standardizare, dar stâna nu constă în acoperiș, ci în produsul finit: brânza, care poate fi specialitatea românească ce se vinde bine ... Așa este și în literatură, va fi nevoie de oameni care comunice cu oamenii din lume ... Să nu uităm că Brâncuși a arătat lumii cum se sculpează cu lumina ...era ceva deosebit ... Dar oricum oameni de excepție nu se găsesc la colțul străzii, ei au o doză de taină ... le place să se retragă și să converseze cu ei, cu Dumnezeu, să dialogheze în eternitate ...

De ce nu se alocă fonduri europene pentru traducerea unor cărți scrise de români, așa direct, mulți nu sunt traducători autorizați, dar dacă vor fi atrași în fenomen, chiar ca persoane fizice, ar traduce ... Știți câți traducători autorizați au tradus Biblia? Crede cineva că nu e bine ?

12- AB: Reviste online? Reviste “de hârtie”? Al cui este viitorul? De ce? Și, al oricui veți zice că este, E BINE, OARE, CĂ ESTE?!

CS - Răspuns:

Prefer revista de hârtie, dar viitor se va muta în virtual ... Lumea se schimbă, nu ne putem opune ...

13- AB: Ce înseamnă, pentru dvs. (dar și pentru românii din diaspora...), colaborarea la reviste online, de tipul celei din Germania, Agero Stuttgart, condusă de dl Lucian Hetco?

CS – Răspuns :

Domnul Hetco m-a încurajat, m-a descoperit la sugestia celui care a fost Artur Silvestri, apoi lucrurile au curs normal, cred că în prezența la Agero am spus unele lucruri care au interesat și nu am tratat superficial niciodată textul postat acolo. Am fost încurajat de prezența dvs. în paginile electronice, iar Eugen Evu a avut cuvinte de încurajare de asemenea, de cei care au apărut acolo ...

La Agero s-au adunat scrieri de ale mele cât pentru o carte, domnul Lucian Hetco a avut răbdare cu noi toți pentru ca românii să poată comunica cu românii. A fost, este și va fi un demers sincer la Agero, am pus suflet ...

Eu cred că există o Românie ascunsă politrucului, dar când o va descoperi va fi uimit că românii depind atât de puțin de clasa politică și depind tot mai mult de Dumnezeu care ridică oameni pentru ca românii să fie la ei acasă oriunde. Domnului Lucian Hetco nu i-a fost ușor și nu îi este, este asaltat zilnic cu zeci, poate sute de scrieri și trebuie să depună un efort considerabil, alături de problemele de la serviciu, de problemele personale și multe altele, dar îi doresc să reziste, pentru că a devenit o instituție a românilor fără frontiere, un brand cum susțin unii ... Apoi invidia, celelalte tare ale intelectualului care vrea să scrie și să colaboreze la Agero și din acest punct de vedere e greu pentru domnul Hetco ...

14- AB: ...Dacă nu aveți dvs. vreo întrebare (mie mi-au rămas, către dvs., sute!) a vă pune singur, ca în orice final de interviu luat de mine, vă întreb și pe dvs., deoarece sunteți unul dintre cei cărora le trimitem, cu multă bucurie, revista Contraatac... – ceva ce, pe mine, mă întreb tot mai des : are, oare, revista aceasta, vreun rost, rol...(cum vreți a-i zice...) în lumea asta, a cărei condiție este agravată progresiv-accelerat, prin atâtea orbiri profunde?! Face bine cuiva, revista asta (cui și de ce, dacă da?!), face rău, cuiva (cui și de ce, dacă da...?!)?!

CS - Răspuns:

Ceea ce am de spus am spus-o în eseul SCRIBUL LA INTERSECȚIA MARILOR BULEVARDE...

Ca o concluzie, cel care scrie trebuie să treacă de la scrisul ca moft la scrisul ca vocație, pentru a fi biruitor ... Eugen Evu sublinia că Iisus nu a scris, da, dar Dumnezeu scrie direct pe oameni și că la El ceea ce zice se face, e fulgerarea dintre gândul Dumnezeiesc și faptă, adică: univers, societate, om ...

Ca să parafrazez psalmistul, glasul Lui nu se aude, dar răsunetul străbate tot universul, societatea, ființa ... Noi suntem limitați, dar limitarea noastră ne mână să îl găsim pe El ... și să ne regăsim pe noi în oglinda Cuvântului său ...

Revista Contraatac este una serioasă, iar materialele dovedesc cunoaștere, aplecare, profunzime.

Modul în care se scrie acolo este unul profesionist, dar cu cât se scrie mai bine, cu atât numărul cititorilor scade. E bine, dar nouă nu ne este util să ne reamintim de suferința lui Eminescu, de exemplu, e prea mult, laboratorul poetului ne aduce aminte că e nevoie de studiu, de muncă, de inspirație și asta nu aduce profit, nu poți da drumul la mecanismul țeapa, trebuie să ai un gând curat, spune publicul din sală ...

Bani pentru orice revistă sunt, în general. Cei care ar da banii cer însă glasul politicului acolo, sau a interesului, alții ar vrea să fie părtași cu tine, adică detractorii lui Eminescu să stea la masă cu Eminescu, nu au știința rămânerii în umbră, pentru imaginea curată a României, de care toți avem nevoie, mai ales oamenii de afaceri. Ar fi mai bine văzuți și de români și de străini și afacerile lor ar avea de câștigat.

Pentru accesarea de fonduri ai nevoie de logistică, ceea ce scriitorul nu prea înțelege, iar manageri culturali nu prea sunt. Și dacă ar fi, proiectul ar crește exponențial și ar fi nevoie de oameni, iar oameni de calitate nu prea mai sunt. E un cerc vicios aici ...

E o situație similară ca la Nova Provincia Corvina din Hunedoara. E un chin pentru Eugen Evu să scoată nu număr. Asta la îmbolnăvit, dar cui îi pasă ? Frământările lui au dat naștere la un fond de revoltă personală care afectează privirea limpede și duce la obsesii, dar a mai reușit în ciuda opozițiilor de tot felul. Când urmează să apară un număr la revistă aproape nu poți discuta cu el, e încrâncenat, dar apoi relaxarea îi permite să scrie lucruri extraordinare.

Artur Silvestri se plângea că nu are oameni pentru proiectele sale, dar când Dumnezeu îi trimitea oameni, nu avea timpul și răbdarea necesare pentru a vedea că acei oameni au și ei de scris operele lor și că potențialul este neexploatat, asta l-a măcinat, l-a afectat ...

E un preț ce trebuie plătit, pentru asta trebuie să fii pregătit ...

Soluția ar fi unitatea scriitorilor, adică o utopie, ar susține unii, dar ar trage foloase cu toții ... Viziunile diferite au dus la rupturi, ceea ce nu ar fi normal, ar trebui să fie acceptată complementaritatea ... USR ar trebui să ofere suport logistic, dar acolo ideea de a fi mai celebru ca altul e mai importantă ... E nevoie de cineva curat care să spună adevărul curat ...

Sper ca revista să –și găsească echilibrul într-o lumea dezechilibrelor, iar lui Adrian Botez puterea de a rezista și încrederea că nu este singurul, mai sunt cei care nu și-au plecat genunchii ...

S-ar putea ca Dumnezeu să ofere oportunitatea brusc și aș dori să nu fiți luați pe nepregătite ... Poate mai puțină încrâncenare ar fi mai bine, e nevoie să spunem lucrurile cu zâmbetul pe buze ...

Personal revista mi-a deschis ochii și spre alte reviste și spre alți oameni, asta este esențial ... De fapt Constantin Stancu și Adrian Botez se cunosc prin ceea ce scriu, e mult, e puțin ?

Hai să rămânem în pomul cu scribi, ne va vizita curcubeul oricum ...

AB: ...Mulțumesc din suflet! Sunteți invitatul nostru permanent și de onoare, în paginile acestei reviste!

CUPRINS:

I. ...CUVINTELE...

1. SCURT DIALOG ÎNTRE SCRITORII

CONSTANTIN STANCU ÎNTREABĂ ȘI ADRIAN BOTEZ RĂSPUNDE

II. ARGUMENT PENTRU MEMORIE

1. ADRIAN BOTEZ: AMPRENTA SPIRITULUI

2. CONSTANTIN STANCU: Glasul divin

III. VIAȚA CA UN DAR DE LA DUMNEZEU, SCURTĂ BIOGRAFIE DE SCRITOR

IV. CĂRȚILE LUI ADRIAN BOTEZ

(scurte Note literare, lecturi peste Carpați)

1. EPOPEEA DE BOTEZ

2. ADRIAN BOTEZ: AICI-LA-NTÂLNIREA TUTUROR CÂINILOR ...

3. O NOAPTE ÎNSTELATĂ CU ADRIAN BOTEZ

4. ELEGIA DRAMATICĂ A FACERII

5. RUGURI

6. CÂND DIAMANTELE SE FISUREAZĂ...

V. ÎNTREBĂRILE LUI ADRIAN BOTEZ

1. INTERVIU CU SCRITORUL CONSTANTIN STANCU